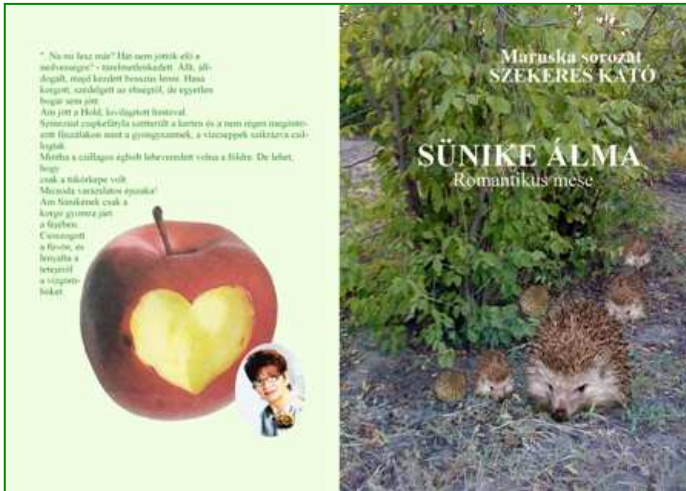

SZEKERES KATÓ

Maruska sorozat

SÜNIKE ÁLMA

Mese gyerekeknek, felnőtteknek

Szeged
2010.

Kiadó:
Bakai Beáta

ISBN:978-963-88809-6-3

A mese olyan, mint egy elmúlt gyönyörű álom.
A mese birodalmában járva, felüdül a
lelkünk, és mosolygós lesz a kedvünk.
szekereskató

Tilos a kiadványokat, vagy azok bármely részét
sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, min
féle formában sugározni, a szerző vagy annak
megbízottja egyetértése nélkül.
A kiadvány védett.

SÜNIKE ÁLMA

I. rész

A kertekben álmos csend terült szét, mikor az öreg tujafa alján az avar megmozdult.

A száraz levelek összedörzsölődtek, hangosan csörögtek, mert a tujafák alján több ág is elszáradt. Így aztán ha valami hozzánk ért, hangot adtak.

Talán azért száradtak el alul, mert télen a hó súlya alatt, vagy fűnyíráskor letörtek. Mindenesetre nem volt szép látvány. Még jó, hogy csak az alsó ágak rozsdásodtak meg. De az alatta meghúzódó kis lakóját, ez egy cseppet sem zavarta.

A fű is olyan sűrűn nőtt körülötte, hogy nem lehetett belátni közé. A fűnyíró nem fért alá, mert a többi ágát is letörte volna. Ideális búvóhely volt madaraknak, és kis állatoknak.

Sünike lustán nyújtózkodott. Félig aludt, de korgó gyomra felébresztette. Óvatosan kilehelkedett a lelógó rozsdás tujafa ága között, mielőtt kilépett volna mögüle.

A Nap még kapaszkodott az ég peremébe, de látszott rajta, hogy alig bírja magát tartani.

– Hahó! Már ébren vagyok – kiáltott oda neki – köszönöm, hogy megvártál, de most már mehetsz aludni. Jó éjszakát – ásította hangosan, és elnyújtva.

De miért vagyok ilyen lusta? Nyúlt a szája, szédelgett ide-oda, majd egyszer csak elindult.

Biztosan a Napocska fűtött be már megint ilyen nagyon. Csakis azért lehetek ennyire álmos.

Egy kicsit kaparózott, vakarózott, aztán lassacskán sikerült elindulnia.

– Na, nézzük mit fogunk ma vacsorára. Ó, ó! Ez nagyon kellemes! – dörzsölgette tüskéit – úgy látszik itt nem olyan régen locsoltak.

Vagy esett az eső – vakargatta feje búbját. – Á, nem. Odébb száraz.

Ahogy ezt jól megbeszélgette magával, rácsusszant a vizes fűre. Megállt, szétnézett és beleszimatolt a levegőbe.

– Na! Mi lesz már? Hát nem jöttök elő a nedvességre? – türelmetlenkedett, mert egyre hangosabban korgott a gyomra.

Állt, álldogált, majd kezdett bosszús lenni. Annyira éhes volt, hogy szinte szédült bele. De egyetlen bogár sem jött.

Ám jött a Hold, kivilágított hintóján.

Színezüst csipkefátyla szétterült a kerten, és a nem régen megöntözött fűszálakon, az apró vízcseppek szikrázva csillogtak.

Mintha a csillagos égbolt leheveredett volna a földre. De lehet, hogy csak a tükörképe volt.

Gyönyörű, varázslatos éjszaka vette kezdetét. Ám Sünikének, csak korgó gyomra járt a fejében.

Cszozogott a fűvön, és lenyalta a fűszálak tetejéről a parányi vízgömböket. – Legalább nem vagyok szomjas – motyogta magában. Aztán ide-oda forgolódott, míg tüskéje megakadt valamiben.

– Na! – fortyant fel – ki az, aki nem fér el ekkora kertben, hogy nekem jön? – közben igyekezett megszabadulni „fogvartartójától”.

Ahogy oldalazott, látja ám, hogy a tüskéi egy másik sünbe akadtak.

Nézte, szaglászta egy darabig, aztán elpirult.

– Ho-hó! Te egy sün fiú vagy. Majdnem fellöktelek. Mit keresel itt? Nem azért mondom, de ez az én vadászmezőm.

– Vadászmezőőő? – nevetett a másik sün. Mikor vadászol te itt? Nem érzed ezt a szörnyű bűdöset?

Sünike zavarba jött a biztos fellépéstől.

– Háááát .. valamit érzek. Mi ez? – kérdezte érdeklődést színlelve.

– Lóbogárírtó. Ezzel a bűdösséggel szórják be locsolás után a földet. A lóbogarak kijönnek a föld tetejére, és az emberek összeszedik a bogarakat.

– Az emberek? – képedt el Sünike. Minek nekik a lóbogár?

– Semminek. De a bogarak összefurkálják a kertet, és ez nem tetszik nekik. Jól belocsolják a földet, és utána szétszórják a csalit. Mondom. Nem hiszed el? A bogarak megeszik és elpusztulnak tőle. A csali az utolsó vacsorájuk. Egy darabig pörögnek, forognak a lyuk körül, de már nem bírnak visszamászni. Így irtják ki őket – érted már?

– Kiirtják őket? – kérdezte Sünike kétségbeesetten, de hát akkor én mit egyek?

– Ezért jöttem érted.

– Értem? – hűlédezett Sünike.

– Én nem megyek sehova. Nekem itt van a házam és nagyon szeretek itt lenni.

– Ne legyél buta! Itt éhen halsz, vagy téged is megmérgeznek. Nem is értem, hogy nem érezted ezt a különös szagot? Meg vagy fázva?

– Nem, csak ma egy kicsit álmos vagyok.

– És megetted volna a mérgezett bogarat?

– Nem is tudom. Talán nem. Mert ha bekapom, úgyis érzem, hogy más az íze.

– Naaa .. gyere már, ne kérsd magad. Itt úgy sem találsz ennivalót. Nem megyünk messzire, és reggel visszajöhetsz.

– Milyen kár, hogy ezt a gyönyörű kertet itt kell hagynom, eddig olyan jól ellaktam itt. Mindig akadt ennivalóm, nem kellett messzire bókásznom a házamtól, nem voltam kitéve veszélynek. Mindenem megvolt és a csillagos eget is mindig olyan szépnek láttam. Nem takarta el semmi a felhőkön kívül. Nézd most is milyen gyönyörű, és a Hold is ott sétál az égbolton a csillagokkal együtt – bámult Sünike felfelé, mintha a Holdat kísérő csillagos égbolttól kapna biztatást.

Ahogy felfelé bámult, úgy látta, hogy a Hold pajkosan rákacsint.

Sünike megdörzsölte a szemét és nagyon furcsán érezte magát. Odafordult a sün fiúhoz és megkérdezte.

– Tulajdonképpen mit akarsz tőlem? – kérdezte gyanakvón.

– Hááát... előbb megvacsorázunk – mondta a sünfiú sokat ígérően – aztán majd meglátjuk.

– De nekem itt van a házam. Nekem mindenképpen ide kell visszajönnöm.

– Visszajössz. Amikor csak akarsz. A nyomodat megismered talán?

– Milyen nyomomat? – húzta az időt Sünike, mert nem tudta eldönteni, hogy menjen, vagy ne menjen.

– A saját nyomodat. Amerre elmész, arra is mész vissza. Érted?

– Talán – volt a tétova válasz, mert a kis tüskés még soha sem járt a kerten kívül.

– Nem akarsz talán azt mondani, hogy ebből a kertből még nem tetted ki a lábad?

Sünike szégyenlősen lehajtotta a fejét.

– Ó te jó ég! – kiáltott a sün fiú – akkor éppen itt az ideje, hogy elindulj világot látni – sürgette egyre nagyobb izgalommal.

– Miket nem beszélsz? Világot látni?

– Azt én csak úgy mondtam. Különben csak ide a szomszéd kertbe megyünk. Az almásba.

– Almásba – mondta Sünike inkább magának, mint társának – valamikor ettem almát. A mamám hozott nekünk, de az már olyan régen volt.

– Akkor indulhatunk? Na, ne kérsd már magad. Majd meglátod milyen érdekes lesz.

– Ha te mondd – adta meg magát, és lassan elindult a másik után.

A két süni csendben, szó nélkül ballagott árkon, bokron, kerten keresztül. Sünikének eszébe jutottak a mama szavai, mikor útjára bocsájtotta.

„...Aztán el ne menj nekem valami jött-ment, akármilyen hősködő kefebajnokkal! Te nem akar ki lánya vagy! Apád a le híresebb süni volt messze a környéken. Nagy családja volt és egy sem pusztult el idő előtt. Okosak és ravaszak voltak. Még a róka sem bírt el velük, pedig megpróbálta. A kutya meg szóba sem jöhetett. Apádnak hatalmas termete volt. Szinte kétszer akkora, mint egy átlagos süni. Hát ezt ne felejtse el, legyél méltó az őseidhez.

Tudd meg, hogy minden süninek van tüskéje. Válogasd meg jól, a gyermekeid apját..” – hallotta fülében szülője hangját.

Sünikének remegni kezdtek a lábai, a fejébe tódult a vér, és szíve hevesen kalapált.

– Ez lenne az, aki itt előttem szuszog? – nézegette hátulról és mindkét oldalról.

Aztán felpipiskedett, hogy a hátát és a tartását is megszemlélje.

– Hát nem mondom, jól megtermett – állapította meg, és csettintett egyet.

Széles a háta, hosszú fényes tüskéi vannak, erős, magabiztos a járása, csillog a szeme.

Végül is, csinos fiú – állapította meg elégedetten. És elvisz egy új vadászmezőre. A sajátjára. Ráadásul jószívú is.

– Na? Jól megnéztél? – torpant meg a süni fiú.

Süni ke egy pillanatra zavarba jött, aztán hetykén visszavágott.

– És te? Te jól megnéztél? – kérdezte kihívóan.

– Én már régen figyellek kis butuska.

– Ó! Aztán mit figyeltél rajtam?

– Hogy milyen szép, szemrevaló kerek vagy. Milyen ügyesen bogarászol. Csendben járkálsz, és nem ijedsz meg a kármitól.

– Honnan tudod te mindezt? – lepődött meg Süni ke.

– Tudom és kész. Tegnap a Cirmos megpacsizott, de te jól megszurkáltad a mancsát – nevetgélt a süni fiú.

– Nem akartam, de olyan tolakodó volt – kacarászott most már felszabadultan Sünike is.

Jól megjárta! Csupa vér lett a mancsa. Úgy nyivákolt, hogy rossz volt hallgatni. Tudod, meg akarta karmolni az orrom. Ezt azért már csak nem hagyhattam!

– Jól tetted – helyeselt a társa.

– Na és a Talpast is láttad? Az egy kimondottan kellemetlen fráter. De én nem félek tőle. Nem én! Őt is jól megszurkálom, ha hozzám ér.

Azt hiszi, hogy neki mindent szabad. Lármázik, csahol, acsarodik. – Meg is akart harapni. Láttad? Láttad?

Sünike úgy belejött a beszélgetésbe, hogy teljesen elfelejtette zavarát.

– Hát persze! Nagyon ügyes voltál, mikor összeszurkáltad az orrát.

– Ha-ha-ha. Jól megjárta – nevetgéltek csendesen.

– Azért vigyázz vele, mert megsértetted a hiúságát. Nem fog békén hagyni. Hol van most?

– Csavarog. Este mindig el szokott menni, és reggel jön meg.

– Na, mondhatom, jó kis házőrző!

– Nem sokat ér, mint házőrző az biztos, de akármilyen kerítést csinálnak, mindig kikaparja alatta a földet és kibújik. Reggelre meg elfelejti, hogy hol bújt ki és a kapunál könyörög, hogy engedjék be.

– Akkor nem is olyan veszélyes. Nem csodálom, hogy nem nagyon félsz tőle. És tőlem félsz-e? – fordított a szón hirtelen a süni fiú.

– Nem, nem – sütötte le megint a szemét Sünike.

– Akkor jó. Na és meg is érkezünk. Ugye, hogy nem volt olyan messze? És milyen jól elbeszélgettünk!

Akkor fogj hozzá, itt jóllakhatsz. És ide mindig visszajöhetsz. Te, visszajöhetsz! Érted?

Sünike ámulva nézett széjjel. A fák alja tele volt érett édes almával.

– De régen ettem almát – sóhajtotta – és ha eleget ettem haza is vihetek?

– Vigyél csak kis tूपárnám – gügyögött a sün fiú.

Hogy neked milyen gyönyörű csillogó gombszemed van – udvarolt neki leplezetlenül. Ugye nem haragszol, ha összedörögöljük az orrunkat?

– Azt akarod mondani, hogy tetszem neked? – kérdezte miközben hangosan csámcsogott az almából, és egyiket a másik után majszolta be.

– Mi az, hogy! Ilyen formás kis sünlányt még sosem láttam! – és egy nedves pusztit nyomott Sünike orrára.

A pusztitól a sünlány teljesen elalélt. Hirtelen olyan szerelmes lett, hogy még az almákról is megfeledkezett.

Mikor a sün fiú szusszant egyet, Sünike biztatta.

– Még, még! Ilyet még életemben nem éreztem. Pusztiljál még.

– Jó – szuszogott a sün fiú.

Már az almákkal nem is törődtek, egész éjjel pusztították és szerették egymást. A Hold lámpást tartott nekik, de hajnalban elfújta.

– De jó lenne holnap is itt folytatni – álmodozott Sünike.

– Úgy gondolod? Akkor itt várlak.

– Jövök! Jövök! – bizonygatta párás szemmel a sünlány, aztán elindult hazafelé.

– Várj te kis buta – szólt utána a sün fiú, majd körbeszurkálta almával az imádott lányt, aki most látszott csak igazán egy óriás gombostű párnának.

– Majd otthon megeszed, nehogy legyengülj nekem. Na, eredj szépen és vigyázz magadra.

Még egy-két pusztit nyomott Sünike kerek orrára. Egy igazi búcsúpusztit.

Sünike otthon elraktározta a sok almát, és hálás szívvel gondolt szerelmére. Egy almát még elmajszolt, bár nem is volt éhes.

Állandóan a süni fiún járt az esze, és az almáskerten.

A nappalt rendesen végigaludta, mint szokta és gyönyörűt álmodott.

Egy holdfényes éjszakán az almáskertben egy tuskón állt, és körülötte sok-sok süni fiú epekedett érte.

Ő csak énekelt és a végén besöpörte a bókokat.

Mikor lelépett a tuskóról, azt sem tudta, hogy kinek adja a kezét.

De aztán meglátta nagy szerelmét almával a tüskéin, és rögtön tudta, hogy ő az igazi.

Összedörzsölték az orrukat, pusztit váltottak, és az irigy tekintetek között összeakaszkodva elballagtak.

Mikor Sünike ideért álmában, legnagyobb sajnálatára felébredt. Próbált visszaaludni, hátha tovább álmodja azt a gyönyörű álmot, de már ébren volt.

Ilyenkor szokott elindulni.

Bealkonyodott, és most is, mint rendesen, igen kábult volt.

Ide-oda himbálta magát és nem tudta, hogy mennyi a valóság és mennyi az álom.

Ücsörgött még egy kicsit és nagyon boldognak érezte magát tőle. Kellemesen sóhajtozott.

– De csodálatos volt – cuppogott.

Bólogatott, hümmögött még egy keveset. Jobbra, balra ingatta a fejét, aztán megevett egy almát.

– Kár, hogy csak álmodtam – sóhajtozott. Na, várjunk csak! – vette szemügyre az egyik almát – valami azért igaz is volt. Tudom biztosan. Érzem is!

Hát persze! Az almáskert! – csapott a homlokára – de akkor engem vár az almás süni fiú!

Gyorsan összeszedte magát, és útnak eredt.

A Hold épp, hogy szétteregette ezüsfátylát mikor odaért. Mielőtt belépett a kertbe, feltekintett az égre, ahol a sok csillag vidáman integetett. Finom szellő sugdosott a fülébe, és a virágok édesen illatoztak.

Minden együtt volt, minden olyan volt, mint előző este, csak a sün fiú hiányzott. Pedig Sünike nagyon szerelmes lett.

Dobogó szívvel kereste meg nászuk helyét, ahol még érezte mindkettőjük illatát.

– Ó milyen szép volt tegnap este – sóhajtotta.

Várt, várt türelmesen, de nem jött senki. Aztán jól belakott almával, és elindult hazafelé. De előbb feldíszítette vele a tuskéit. Olyan nehéz lett az almáktól, hogy alig bírta menni. Jobbra-balra dülöngélt. Azért a kert sarkából még visszánézett.

– Talán, mégis csak álmodtam az egészet.

Töprengett egy darabig, de a hajnalcsillag figyelmeztetőn vilant egyet-kettőt, ezért szaporábbra kellett venni a lépteit. A lába vitte volna, de a teher...

A tuskéire szurkált almák nehéznek bizonyultak, de úgy volt vele, hogy ezek is a sün fiúra emlékeztetik. Meg aztán spájzolt is az ínséges időkre.

Ennek ellenére sietnie kellett, mert ha a pirkadat lila koszorúja körbefonja az ég peremét, a koszorút körbefűző aranyszálak elpattannak.

S ha elpattannak –, mint minden reggel – a kibomló virágfelhők szétszóródnak.

Ezeken a virágfelhőkön lépdél felfelé a Napocska, egyre magabiztosabban az égbolt felé. Ezt, Sünikének nem szabad megvárni. Ilyenkor a szemére száll álomtündér, hogy bódultságba ringassa, és mesés szép álmokkal andalítsa.

Minden erejét összeszedte, úgy igyekezett. Már melege is lett, és pofácskájára apró izzadtságcseppek ültek.

Vége hazaért.

A háza majdnem szűk lett, úgy megtelt a hasa almával. El is határozta, hogy egy alkalmas napon megnagyobbítja, mert az még sem járja, hogy saját magát kiszorítsa.

Ahogy ezen elgondolkodott, csendben el is aludt. Nem jutott a végére a gondolatának, hogy mikor is szánja el magát a ház kibővítésére.

Aznap alkonytájt hamarabb ébredt, mert a sok alma megülte a gyomrát, és a Nap sugarai is csiklandozták.

– Hé! Te tüskésgombóc! – kiáltott rá – kilóg a feneked a házadból.

Sünike elszégyellte magát, és azonnal nekilátott ásni. Jól megnagyobbította kicsi házát, és kibélelte mohával. Aztán száraz leveleket hordott be a tüskéin, és sorba rárakta az almákat.

– Jó lesz ez még, mikor nem lesz mást enni – gondolta bölcs előrelátással.

Éjfél is elmúlt, mikor elindult az almáskertbe.

– Hátha ma itt lesz az almás fiú – reménykedett, de sajnos hiába.

Várt, várt, de senki nem jött, nemhogy az almás sün fiú.

Nem értette, hogy hol lehet.

Azért minden este jóllakott almával, mert a hasát tiszteletben tartotta. Nem bírta hallgatni, ha korog. Aztán egy-kettőt felszúrt a tüskéjére és hazavitte.

– Legalább ennyi hasznom legyen – gondolta kicsit szomorkásan.

Sünike egész nyáron az almáskertbe járt éjjelente.

Ette az almát, és várta a szerelmét.

Várta, várta türelmesen, de az nem jött többé.

– Hát nem volt szép tőle, hogy így becsapott, és már majdnem haragudott rá.

Miért mondta, hogy másnap éjjel ott vár az almáskertben, ha tudta, hogy nem jön többé? – duzzogott – és miért engedte meg, hogy ott vacsorázzak az ő kertjében?

Mindenesetre azért örülök neki, hogy megengedte.

Ettől egy kicsit megvigasztalódott és már nem is volt olyan szomorú.

Valami olyan érzése támadt, mintha nem lett volna egyedül.

Ám, hajlalonként mikor hazaért, újra és újra eszébe jutott az almás fiú, és nem tudta eldönteni, hogy az a szép éjszaka álom lett volna-e, vagy valóság.

– De mégis csak gyönyörű volt – cuppogott.

Izgett-mozgott levélágyán, de valahogy sehogy sem fért el. Mocorgott, morgolódott magában.

– Milyen furcsa – mondta félhangosan – nagyobb lett a házam, és még sem férek el benne.

Egy kicsit még fészkelődött, aztán ahogy szokta, álomba zuhant.

Álomtündér mindig kárpótolta, nem okozott neki csalódást.

Álmában most is a délceg süni fiúval szerették egymást az almáskertben. Ez olyan jól esett neki, hogy csurgott a nyála. De ki törődött vele? Sünike édes mélyen aludt, és gyönyörűket álmodott.

Hanem az idő úgy eltelt, hogy majdnem vége lett a nyárnak.

Ki tudja miért, az augusztus olyan hűvösen köszöntött be, hogy a fák beléborzongtak.

Pár nap múlva egy-két levél megadta magát és elsárgulva, idő előtt búcsút intett fa anyácskájának. De az is lehet, hogy a fák ezzel akartak mindenkit figyelmeztetni, hogy a nyár után könnyörtelenül előre tolakodik az ősz.

Bár, az ősz is szokott meglepetésekkel szolgálni. Néha visszaengedi a forróságot egy kis időre, aztán jót kuncog, ha sikerül mindenkit becsapnia.

A napon sütkérezőket hideg, helyenként fagyos széllel borzolja libabőrösre.

Ettől kacaghatnékja támad, és úgy megrázza a fák ágait, hogy azok nyögve, jajongva hajladoznak.

Most sem tett másképpen.

Reggelente zordan ébredt, majd lassan kiengesztelődött. Délután már szélesen mosolygott, megizzasztva mindenkit.

Hát szeszélyesnek szeszélyes volt, annyi szent.

Még estéknént is se ilyen, se olyan.

Az éjszaka? Az éjszaka, ha elborult, akkor enyhe, ha világított, akkor csalókának tűnt..

A Hold meg a cinkosa lett, mert mindenhova bekukucskált, éjszakai randevúra csalogatva a sötétben a kis sunnyogókat.

Aki csak mozogni tudott –, mint minden éjjel – egy jó kis kalandra indult. Sokszor tűnt el olyan hirtelen, hogy mindenki meglepődött. Utat adott az esővel teli felhőknek. Azok aztán úgy nyakon öntötték az éjszakai kódorgókat, hogy azt sem tudták merre meneküljenek.

Ezen az éjszakán is –, mint mindig – kis barátunk is elindult szokott útjára. Egyre csak ásítózott, még lustább lett, mint eddig, és nagyon furcsán érezte magát.

Nem a hűvös, a majdnem hideg éjszaka zavarta, hanem a nagy pocakja.

– Alig tudok menni. Szinte cammogok – motyogott magában – és dülöngélek is, pedig most nem szúrtam almát a tüskémre. Majd visszafelé.

Mi az? Megártott a sok alma? Pedig most is muszáj kimennem az almáskertbe – gyözködte magát.

Végül, csak nekiveselkedett, és ha nehezen is, de kívánszorgott a kertbe.

Maga sem tudta, hogy miért, de kiment.

– Na ha már itt vagyok, tűzgélek egy pár almát a tüskémre – gondolta – de minden mozdulatnál belenyilallt a hasába. Jaj! Jaj! – nyögött hangosan. Egész egyszerűen nem értette, hogy mi is lehet vele.

Soha nem szokott fájni a hasam – görbült síróra a szája – most miért fáj? Csak nem vagyok beteg?

Aztán a hasfájása kicsit szünetelt, és ő sem jajgatott már olyan hangosan.

Gyorsan feltűzött két almát a tüskéire és elindult visszafelé, hogy minél hamarabb hazaérjen. Nem is evett. Nem is kívánta, meg, nem is éhezett meg. Szét sem nézett, csak igyekezett a vackára.

Úgy ment, mintha lökdösték volna. Döcögött, mint rázós úton a szekér.

Azért, battyogott. Hol gyorsabban, hol lassabban. De egyre nehezebben haladt, bár úgy érezte, hogy sietnie kell. A hajnal ugyan még messze járt, ám egy páni félelem tört rá.

– Lehet, hogy haza sem fogok érni? Ha minden tanyabokornál le kell ülnöm, vagy meg kell állnom, úton fog érni a Nap. Ettől aztán erőt vett magán, és újra nekiveselkedett.

Valami belső hang súgathott neki, mert olyan egyenesen és engedelmesen vette haza az irányt, mintha valaki terelgette volna.

Máskor erre-arra bóklászott, de most nem. Most nagyon kotort a vackára.

Aztán végre mégis csak hazaért, mint minden hajnalban. A bejáraton valósággal begurult.

Kínlódva felpakolta az almákat a kupac tetejére, és elégedetten nézegette.

– Még jövő télre is elég lenne, ha el nem fogyna. Aztán egy kis gyanú ébredt benne.

Nem vagyok én túl mohó? – gondolta – egész nyáron hordtam az almákat.

Hát nem tudom –, talán hosszú lesz a tél – nyugtatgatta magát, miközben a Nap észrevétlen felkúszott az égre.

Én meg mit vacakolok itt? Már régen aludnom kellene – zsörtölődött.

Éppen el akarta húzni levélfüggönyét, hogy ne süssön be a Nap, mikor egy hatalmas szúrást érzett.

A hasához kapott és felsikoltott.

– Segítség! Megtámadtak! – kiáltott, de senki sem felelt. Jaj, jaj, mi lesz velem? – kiabált egyre.

Ám erre sem szólt senki. A bogarak, békák még jobban elbújtak. Eszük ágában sem volt segíteni. Már hogy segítettek volna éppen az ellenségnek?

Sünike tovább jajgatott.

– Jaj, nekem! Segítsen már valaki! – kiáltozta sírósan és egyre hangosabban.

– Mi bajod van? – kérdezte Cirmos cica, aki a nagy jajgatásra odament kíváncsiskodni.

– Nem hallottad? Fáj a hasam. Segíts már! – förmedt rá.

– Talán elrontottad? Talán sokat ettél?

– Nem tudom, de segíts már, ne kérdezősködj. Különben ma nem is ettem sokat.

– Ugyan mit tudok én neked segíteni? Úgy vagy goromba, ahogy vagy. Hozzád sem lehet érni – vont a vállát, és kényelmesen elsétált.

Még emlékezett rá, hogyan szurkálta össze Sünike a mancsát, mikor meg akarta érinteni. Aztán megsajnálta, vagy nem bírta már hallgatni a jajgatást, még visszaszólt.

– Púkázzáll nagyokat. Nyomjad erősen, hátha segít – tanácsolta – de az is lehet, hogy nem.

Azért, valamit ajánlottam neki – nyugtatgatta lelkiismeretét.

Sünike értetlenül nézett utána.

– Már azt is megpróbáltam. Hiába nyomtam, nem jött a púka. Ilyen még sohasem fordult velem elő –, és hatalmas könnycseppek gördültek le az orrocskáján.

A hasfájása egyre erősödött. Sünike két lábra állt, és masszírozni kezdte.

A helyzet nem változott. Visszahuppant mind a négy lábára, és nyomni kezdett, ahogy a Cirmos javasolta.

Egy szörnyű nagy görcs után hátul valami kipottyant. Valami csomó. Ettől egy kicsit megkönnyebbült.

– Na, végre! – sóhajtott fel – ekkorát még nem pottyantottam, és ilyen nehezen – motyogta megkönnyebbülten.

Biztosan székszorulást csinált a sok alma – gondolta.

Szentül megígérem, hogy többet nem eszem ennyi almát. Nem leszek ilyen mohó, csak ne legyek ilyen hasfájós – fogadkozott hangosan.

Erőtlenül egy hosszút sóhajtott, mikor egy újabb görcs állt a hasába, és újra pottyantott. Még levegőt sem tudott venni.

Sünike teljesen oda volt.

Nem tudta, hogy mi történik vele, de egyre inkább úgy érezte, hogy ennek így kell történnie. De már nem jajgatott olyan hangosan.

Ez még háromszor ismétlődött meg, de ezeket már nyugodtabban fogadta.

Mikor az ötödiket pottyantotta, egy nagyot fúj, mert sokkal, de sokkal jobban érezte magát.

Szeméből folyamatosan gurultak a könnycseppek fényes gomborrára, és egészen elgyöngült.

Nehézkesen megfordult, mert már tudta, hogy ez bizony nem egy gyomorrontás eredménye volt.

Orrával gyengéden meglökdöste, megszaglásztta a kipottyantott kis gombócokat, akik nagyon hasonlítottak rá.

Erre mindegyik gombóc megmozdult, és Sünike hasán keresték a finom édes tejezske forrását.

Látni ugyan nem látták, de érezték az illatát.

Mikor megtalálták, egy kis tülekedés után úgy rátapadtak, mintha odanóttek volna.

Sünike bágyadtan, de boldogan pislogott.

Szíve úgy zakatolt, hogy majd kiugrott a helyéből.

– Anya vagyok! Anya vagyok! – ismételte.

Hát, ennek nem örült mindenki.

A bogarak, kis békák, egerek biztosan nem.

– Egy, sün helyett hat fog ránk vadászni ezen a kis területen – adták tovább a számukra rossz hírt.

Az már biztos, mert tüskés mama megfogadta, hogy mindegyik gyermekét megtanítja rendesen vadászni.

Nem csak almát esznek, hanem bogarakat és mindenféle kártevőket.

Azt is megfogadta, hogy nagyon jó anya lesz.

Egy ideig tejjel táplálta a kicsiket, aztán elvackoltak. A kicsik meg jól teleszívták magukat tápláló anyatejjel.

II. rész

AZ ÉLET EGY NAGY KALAND

Sünike és az öt pici sün, természetesen az egész telet át-aludták.

Mikor elmúlt a tél, megérkezett a tavasz. Varázspálcájával csak egyet intett, és csupa-csupa virág lett minden.

Bár az éjszakák még egy kicsit hűvösesek voltak, de a messzi délről korán érkezett fecskék a fészküket csinosították, és számolgatták a tojásaikat.

A vadgalambok burukkolása már régen elkezdődött, de ők nem voltak ilyen merészek. Persze, mert nekik kint a szabadban kellett fészket rakni, míg a fecskék szemfülesebbek és merészebbek lehettek. Épületekben, elhagyott tanyákon, istállókban készítették a fészket. Védett helyen. Ahol nem fázhattak, nem ázhattak meg a kikelt kicsinyek.

Hát, minden madár másképpen építette a házát, nevelte az apróságokat.

A fontos az volt, hogy rendesen felneveljék őket.

És, hogy többször is költsenek, hogy minél több madárka legyen. Minél több énekeljen, minél több szedje össze a kukacokat, legyeket, bogarakat.

Nem kellett őket tanítani, tették a dolgukat.

Vagyis hát, ellesték a szülőktől még apró korukban.

A tavaszi virágok már vidáman bólogattak a bújócskázó szélben, és csábítóan illatoztak, mikor Sünikének kipattant a szeme.

Persze, ezzel egy időben a kicsinyeknek is.

Úgy gondolta, hogy ideje lesz szétnézni a környéken, mielőtt családotól elindulnának vadászni.

A kicsikre ráparancsolt, hogy ne merészkedjenek ki a fészük-ből. Ha megéheznek, egyék az almát, bármennyire fonnyadt is.

Különben egyáltalán nem volt fonnyadt, csak egy kicsit puhább, mint a nyáron.

– Rá kell szoktatnom őket a rágásra, mert már a fogaik is nagyok és élesek – állapította meg.

Ahogy kilépett a szabadba, friss tavaszi levegő csapta meg az orrát.

Minden virághoz odacsoszogott, hogy beszippantsa az illatukat, és a nedves föld finom szagát.

Valósággal elkábult az ismerős illatoktól.

Nyújtózott egy nagyot, de most nem volt álmos.

– De szépek vagytok – dicsérte meg közben őket – milyen jó is élni.

A virágok helyeslően bólogattak, és még jobban ontották az illatukat.

Miután végigszagolta a tavaszi virágokat, elindult ennivaló után. Nagy éhséget érzett a gyomrában. Egész télen nem evett, és le is fogyott.

Bogarat szeretett volna reggelizni, de csak aprókat talált. Egész délelőtt hajkurászta őket, de nem nagy eredménnyel. Még nem akartak előbújni.

Visszament a fészekbe, és egy almát kezdett rágcsálni.

Pedig egyáltalán nem kívánta az almát. Nagyon unta már.

– Na, nem baj. Legalább a gyerekekkel együtt eszem –, gondolta – és valóban az egész család almát majszolt.

Ez az alma már nem olyan édes leveses, mint mikor idehozta – emlékezett vissza – azért éhség ellen jó lesz. Milyen előrelátó voltam, mikor teleraktam vele a házam.

Miközben csámcsogott a kicsikkel együtt, eszébe jutott a mindig visszatérő szép álma.

– Hol lehet most az almás fiú? – gondolt rá még most is kesergőn – a kedvéért, még az almát is szívesebben enném.

De hát, akkor ő a gyermekeim apja – csapott a homlokára.

Meg kell keresnem! Meg kell keresnem! – hajtogatta – de most nem érek rá, most nagyon éhes vagyok.

Újra elindult, mert egy kis húsrá fájt a foga. Ide-oda bóklászott, de eredmény nélkül. Hiába keresgélt, nem akadt egy fia bogárra sem.

Csalódottan indult haza és megint elővett egy almát. Fanyalogva ette, csak az vigasztalta, hogy a gyerekek örültek neki, és csüngtek rajta.

Másnap alkonytájt újra elindult és azt remélte, hogy több szerencséje lesz, mint előző éjszaka.

Csak ment és keresgélt. Már egészen elfáradt, de megint nem talált bogarat. Pedig úgy elképzelte, hogy teletömi a hasát finom kukacokkal és bogarakkal. Tényleg nagyon kívánta már a húst és nagyon unta az almát.

Ám hiába ment a harmadik, negyedik, ötödik éjszaka, a bogarakat mintha a föld nyelte volna el.

Nagyon el volt szontyolodva. Egy este messzebb merészkedett, mint szokott. Túlment az udvaron, át a kerítés alatt, ahol egy nagy kertben találta magát. Idegen helyen járt, és egy kicsit szorongott. Vissza akart fordulni. De egyszer csak aromás föld szaga csapta meg nedves orrocskáját.

Nagyon erős szagot érzett, amolyan trágyaillatot, ami Sünikét csalogatta.

El is indult a szag irányába, és egy furcsa házban találta magát.

Volt neki fala, de olyan átlátszó-féle. A teteje is pontosan ugyanolyan volt. Meg olyan vastag csövek is voltak rajta, aminek a vége a földbe szúródott.

Egy darabig álldogált, nézegette, és nem tudta, hogy mi az.

– Hova kerültem? – ijedt meg egy kicsit – talán jobb is lesz, ha elmegyek innen, mert ez nekem olyan furcsa –, vett rajta erőt egy balsejtelem. De, az ijedtség ellenére sem akarózott valahogy elmenni.

Ahogy ácsorgott, szimatolt, egyszer csak megmozdult a föld a lába előtt.

Nagyon ismerősnek tűnt ez a mozgás.

Rácsapott a földtúróra, és erős karmaival kikapott egy jól megtermett lóbogarat.

– Hát csak meg vagy! Szóval ide bújtatok! Hát nem mondom, itt melegebb van, mint kint. És a föld is puha, a levegő meg párás. Nem is csodálom, hogy ezt a helyet választottátok – harapott bele jóízűen a két mancsába fogott zsákmányba.

Soha nem érzett étvággal lakmározta be.

Harapta, recsegtette, ropogtatta a kapálózó lóbogarat és becsamcsogta.

Mikor végzett vele, a száját körbe-körbe nyalta, olyan jól esett neki.

– Régen nem ettem ilyen finomat – állapította meg –, érdemes volt messzebb merészkednem.

Egy picit böffentett, aztán széjjelnézett. Minden felé mozgolódás volt. Megdörzsölte a szemét, hogy jól lát-e?

Jól látott bizony! Itt is ott is túrt a lóbogár. Majd elájult örömben.

– Micsoda bőség! – ámuldozott – jól behúzódtatok a melegre. Értem már miért nem találtalak meg benneteket.

Sünike egymás után kapkodta ki, a jól megtermett lóbogarakat a földből. Már alig rágta, csak nyelte le őket sorba.

Önfeledten lakmározott. A hasa már úgy tele volt, de úgy, hogy alig bírta mozogni. De nem bírta abbahagyni az evést. Be akarta pótolni a sok mulasztást.

Egyszer csak döngő lépteket hallott, és a torkán akadt a falat.

– Jaj, mi ez a szörnyű zaj? – suttozta ijedten.

Várta, hogy valami rettenetes fog történni és az otthon hagyott gyerekeire gondolt.

De nem történt semmi rettenetes, csak egy ember jött a nagy csizmájában. Becsukta a ház ajtaját és elment.

Sүнike egy darabig csendben várt, aztán megnyugodott.

Újabb bogarak után nézett.

Nem győzött betelni velük. Nem is csoda. Egy teljes hétig csak almát evett. Az ijedtségre meg még jobban esett. Megint megtömte a hasát, úgy hogy még szuszogni sem tudott. De ekkorra már hajnal lett.

Indult volna hazafelé, de akármerre próbálkozott, nem tudott kijutni az átlátszó házból.

Látta kint a füvet, a fákat, hallotta a korán kelő fecske csicseregését és mindent, amit szokott. Csak a kivezető utat nem látta.

Akár előre, akár hátra próbálkozott, sehol sem talált egy rést, egy nyílást, amin átbújhatott volna.

– Be vagyok zárva! Fogoly vagyok! Megfogtak! – siránkozott.

Mit akarnak velem? – kérdezte kétségbeesetten – itt a vég, ez biztosan a vég.

Mi lesz velem? Mi lesz a gyerekeimmel? Mindannyian meg fogunk halni – zokogta – éreztem, hogy nem szabad ide belépnem, túl szépnek tűnt az egész – nyögdecsejt.

Aztán minden eshetőségre összegömbölyödött és kimeresztette a tüskéit.

– Azért sem fogom magam olyan könnyen megadni! – határozta el.

A pirkadat már megjelent az ég peremén, mikor jött a döngő léptű. Sүнike remegve várta, hogy mit fog vele tenni.

Ahogy csak tudott bezárkózott, összegömbölyödött és várta a rettenetes véget.

A döngő léptű kinyitotta az ajtót, és a csípős hajnal betolakodott az átlátszó házba.

Sünikét megcsapta a friss levegő, és még jobban elszorult a szíve.

– Ó te meg itt rekedtél – szólt furcsa meglepett hangon. Ne félj, nem bántalak, na! Aztán jóllaktál legalább? Hát persze. Látom a karmaid nyomát. De a palántáimat azért ne bántsd! Jó? Hallod mit mondok?

Sünike hallotta a döngő léptű hangját, és persze nem értette. Csak azt vette észre, hogy még a közelébe sem megy.

– De hát ez nem is akar bántani! – könnyebbült meg. Nem is törődött vele. A döngő léptű két lába között gyorsan kiosont és úgy igyekezett, hogy alig kapott levegőt.

Mikor hazaért, szakadt róla a víz. Iszonyúan elfáradt és belezuhant puha levélágyába. Az apró sünök remegve estek neki, és csak a finom édes tejezske nyugtatta meg őket.

Alkonyatkor –, mintha előző este semmi sem történt volna –, újra elindult vadászni.

– A félelemmel együtt kell élni – motyogta, mert már megint éhes lett. Az élet nem áll meg. Most is a hasa diktált neki.

A kertben megint nem talált egy fia bogarat sem.

Vágyakozva gondolt az előző éjszakai lakomára, de megfogadta, hogy többé be nem teszi be a lábát az átlátszó házba. Olyan nagyon megijedt, hogy nem mert vállalni még egy olyan kalandot. Megint ide-oda poszogott, de csak nem lelte a bogarakat. A kudarcától még jobban megéhezett.

– Ez nem lesz így jó – mormogott – muszáj valami táplálót ennem, amivel kibírom holnap estig.

Addig csoszogott, addig csoszogott, míg egyre közelebb jutott az átlátszó házhoz, pedig nem akarta.

A hasa oda húzta, hiába tiltakozott a józan esze.

– Ne menj, mert megint bezárnak – mondta a józan esze. Menj, csak menj, mert elájulsz az éhségtől. Emlékszel, milyen ínycsiklandó falatok várnak rád? – kísértette a gyomra. Most melyikre hallgassak? – dobbantott egy mérgeset.

Aztán a rafinált eszével úgy gondolta, hogy mind a kettőre. Törte a fejét, miközben a lába egyre közelebb vitte az átlátszó házhoz. Már nem nagyon törődött a józan eszével.

– Nagyon úgy néz ki, hogy a hasam meg a lábam, összeküldtek egymással – állt meg egy pillanatra, és bosszúsán csí-pőre tette a kezét.

Végül megadta magát a két erőszakosnak. Vagyis hát öten voltak összesen. A négy lába, és az egy korgó gyomra. De az utóbbi, jó nagy.

Rettentő nagy eszével azt gondolta ki, hogy besurran az átlátszó házba, gyorsan felfal egy-két bogarat, aztán, iszkiri...

Amilyen gyorsan tud, kipucol onnan.

Na, így is tett. Részben.

Mert, bemenni bement –, miután alaposan szétnézett. Nem is ment. Mert nem sétáfikált, hanem beosont. Olyan csendben tudott lépkedni, hogy azt ugyan senki meg nem hallotta.

Hozzáfogott, mint előző este, és egyik bogarat a másik után falta be.

Csorgott a nyála a gyönyörűségtől, mint rendesen. Természetesen mindenről megfélekedezett, csak tömte, tömte a hasát.

Egyszer csak megint jött a döngő léptű.

Sünike remegő lábakkal igyekezett az ajtó felé, de elkésett.

A döngő léptű szó nélkül becsukta kívülről az ajtót, be sem nézett az átlátszó házba.

A kis fogoly toporzékol. Nagyon mérges volt magára.

– Olyan buta vagyok! Olyan buta vagyok! – hajtogatta, és orrával az átlátszó falát bökdöste. Majd odament az ajtóhoz, és dühösen kaparni kezdett, mint egy kutya.

Az átlátszó csikorgott, nyúlt, libegett ide-oda, és a bennszorult kis állat, minden karmolása meglátszott rajta.

Hegyes karmai belemélyedtek, aztán átszakadt az átlátszó. Kicsi lyukak lettek rajta. Ennél többre nem jutott.

Végül úgy elfáradt, hogy letottyant pihenni, miközben a szokásos módon szuszogott.

Várt egy darabig, kicsit el is szundikált. Mikor felébredt, úgy éjfél körül lehetett.

Újult erővel ment neki az átlátszó falának, de másodszorra sem sikerült kijutnia. Pedig próbálta így is, próbálta úgy is – és közben nagyokat nyögött, és még sem sikerült.

Hátát nekitámasztotta az ajtó keretének és két első lábával csíkosra mintázta. Végül feladta.

Bánatosan beljebb csoszogott a ház belsejébe és vadul rávetette magát a földben mozgó bogarakra. Megint rendesen belakmározott. De most idejében abbahagyta. Meg aztán egyre jobban megijedt.

Odacsoszogott az ajtóhoz, és félelmében összegömbölyödött.

Ám csodák csodája, hajnal után megint jött a döngő léptű, és kinyitotta az ajtót.

Sünike majdnem kiesett rajta.

– Hát te? Már megint itt vagy? – kérdezte csodálkozva.

Sajnálom kis barátom, hogy bezártalak. Hidd el nem akartam.

Hohó! Mi az ördögöt műveltél te a fóliával? Azt a mindegyedet! – mérgelődött – jól kilyukasztottad!

Egy darabig nézegette a fóliaház ajtaját, aztán megenyhült.

– Na, jól van. Én vagyok a hibás, elismerem. Minek zártalak be? Igaz? Majd megjavítom. Gyere csak nyugodtan, máskor nem zárom rád az ajtót. Majd teszek rá egy hálót, alul meg egy deszkát, ami alatt be tudsz jönni. A kutyák meg kint maradnak.

Csak bogarásszál nyugodtan. Legalább nem kell vegyszert használnom.

A döngő léptű csak beszélt, beszélt, de Sünike már régen árkon-bokron túljutott. A sövénynél utolérte, mert hát neki hosszú lábai voltak.

– Hé! – kiáltott rá – neked beszélek, te meg csak úgy faképnél hagysz?

Na, menj csak a dolgodra, és ne haragudj. De holnap azért gyere ám! – szólt még utána.

Sünike az egészségből nem értett semmit, de úgy érezte, hogy a döngő léptű nem akarja őt bántani. Mert akkor már rég megette volna.

De azért igyekezett haza, mert biztos, ami biztos. Vagyis hát, a legbiztosabb otthon lenni.

Másnap a Cirmosnak az egészet elmesélte.

– És képzeld nem evett meg – fejezte be a történetet.

– Micsoda egy eset! – ámuldozott a Cirmos – ha nem te mondd, el sem hiszem – közben gúnyosan mosolygott a bajsza alatt. Milyen kis buta ez a sün – gondolta.

Nagy dolog! – mondta magában – én minden nap találkozom vele. Meg is simogat, és még sem vagyok tőle elájulva.

Sőt! Ő ad nekem enni. Na és vele lakom!

De, ezeket a dolgokat Sünike úgy sem hitte volna el. Ezért nem is beszélt neki róla. Azért, közönyösen még odavetette.

– Te az emberrel találkoztál, csak hogy tudd!

– Az emberrel? – csodálkozott –, és az mit eszik – kérdezte izgatottan.

Cirmos hangosan nevetett.

– Hát, nem sünt, az biztos! Bár egyszer kihallgattam a madarakat –, akik nagyon messzire vándorolnak –, hogy vannak sünevő emberek is.

Cirmos egy picit elpirult, mert nem is hallgatóság volt az, hanem madárles.

El akarta őket kapni. Csak úgy! Meg aztán egy kicsit megfojtogatni. Arról meg igazán nem tehetett, hogy benne volt a vadászszenvedély.

Ki tudja mi lehetett az régi őse. Lehet, hogy tigris. De aztán igyekezett elhessegetni magától a vérmes gondolatokat. Végül is ő egy szelíd, törleszkedő házi cica volna. És vadásznia sem kell, mert készen kapja a finom falatokat.

– De ezek itt nem esznek sünt – nyugtatgatta Sünikét, és saját magát.

– Te Cirmos! Nagyon szépen kérlek, mond meg az igazat. Köztünk volt, ami volt. Én sohasem akartalak bántani. Remélem te sem haragszol. Nézd, én tudom, hogy néha goromba voltam és megszurkáltalak. De csak mikor megkarmoltad az orrom. Arra nagyon érzékeny vagyok. Meg aztán, kvittek is vagyunk. De, hidd el nem volt szándékos – mentegetőzött Sünike – tényleg nem esznek az emberek sünt?

– Eredj már te bolondos. Már én is elfelejtettem – nevetett Cirmos. A te helyedben én is úgy tettem volna. Azért az, nem volt semmi, ahogy összeszurkáltál – gondolta magában –, hogy lehetne azt elfelejteni? De igyekezett a megbocsátónak látszani, és jóindulatot mutatni.

– Hidd el, hogy ezek az emberek nem esznek sünt. Már régen megettek volna, ha így lenne. Még a fél fogukra sem volna elég – gondolta flegmán, és tovább oktatta Sünikét, mert azért büszke volt rá, hogy tőle kért tanácsot. Disznót esznek, de nem sündisznót. Jól megsütik, megfőzik, aztán megeszik – révedezett el Cirmos, mert eszébe jutottak a finom zsíros húsfalatok.

– És hol van az a disznó? És mekkora és hogy néz ki? – kérdezősködött tovább, mert nagyon nem tetszett neki, hogy nem sün, csak disznó. De mégiscsak disznó! – valahogy nem értette az egészet.

– Látom, nem hiszel nekem. Hát tudd meg, hogy ólban van a disznó és akkora, mint talpas vagy a háza! – mert más nem jutott eszébe.

– Nagyon megnyugtattál – sóhajtott fel elgondolkodva Sünike, bár továbbra is kétségek gyötörték – de vajon én miért nem találkoztam azzal a disznóval? – kérdezte inkább magától, de nem merte hangosan kimondani. Helyette úgy tett, mint aki mindent megértett.

– Nagy kő esett le a szívemről – mondta felsóhajtva.

– Egy cseppet sem félj – buzdította Cirmos – az emberek szeretik, ha a kertjükben sünök mászkálnak. Azt meg még jobban, ha ott is lagnak.

– Miért? – gyanakodott megint Sünike.

– Mert nem nekik kell a kártevő bogarakat megfogniuk. Ti fogjátok meg helyettük. Ez nekik így nagyon kényelmes. Vannak ugyan macskák, akik bogarásznak, de én nem vagyok híve – mondta flegmán.

Sünike megint kétségek közt volt. Nem tudta, hogy mi jelent a „híve”, ezért rákérdezett.

– És te is ettél már bogarat? Tudod! Olyan jó nagy lóbogarat.

– Mondom, hogy nem vagyok híve. Bár... azt hiszem egyszer megkóstoltam – bizonytalanodott el.

– És, és? Milyen volt? – csapott le rá kíváncsian.

– Mi milyen volt?

– Hát a bogár?

– Jaj, ne faggass már! Ki emlékszik arra? – sértődött meg és tovább állt, mert már unta Sünike faggatózását.

Milyen buta egy jószág! – morogta magában. – Minek kellett nekem erről beszélnem. – Még azt hiszi ez a buta sün, hogy megeszem előle azokat a ronda bogarakat –, rándított egyet a vállán.

– Kérlek, ne haragudj – kísérelte meg Sünike menteni a helyzetet, mert érezte, hogy többet kérdezett a kelleténél – de mikor úgy megijedtem – motyogta.

Na, mindegy, aki haragszik az majd megbékél – gondolta, aztán összekapkodta magát, és elindult az útjára.

Azért jó, hogy Cirmos megnyugtatót – sóhajtott fel – mert már nem félek annyira. De biztos, ami biztos.

Igyekezett óvatosnak lenni.

Lassan elindult, és nesztelenül rakosgatta egyik lábát a másik után. Pontosan úgy, mint aki tilosban jár.

Nagyon vigyázott és minden tizedeik lépésnél megállt. Előbb szét-, majd körbenézett, s miután nem látott semmit, tovább csoszogott, mert korgott a hasa.

– Állandóan éhes vagyok – zsörtölődött – miközben figyelte a döngő léptűt.

A bokrok alján haladt, s ha megzörrent egy-egy száraz levél, azzal megtorpant és figyelt. Fülelt és szimatolt.

Jobb félni, mint megijedni – hajtogatta továbbra is bölcsen magában.

Mivel gyakran megállt, sokára ért az átlátszó házhoz. Olyan sötét volt, hogy alig látott az orráig.

– Hol késik már a Hold? – tekintgetett az ég felé, de csak a csillagok integettek, ahogy szokták. Ettől egy kicsit felbátorodott.

Úgyis zárva lesz az átlátszó ház ajtaja, és nem tudok kísértésbe esni – gondolta – mert ha mégis nyitva lenne, akkor biztosan bemennék. Talán jobb is lesz, ha zárva lesz, mert megint rám zárja a döngő léptű az ajtót. De azért mégis jó lenne, ha nyitva lenne. Ott olyan finom bogarakat lehet lakmározni – elmélkedett hol így, hol úgy, és már csurgott is a nyála.

Még egyszer feltekintett az égre, mert barátja a Hold mindig megmutatta neki az utat. – Most, hogy nem látta, arra gondolt, hogy még sem kellene az átlátszó ház felé venni az irányt. Igen ám, de a Hold kísérei a csillagok úgy szikráztak, villogtak, mintha csak biztatták volna.

Mikor odaért az átlátszó ház elé, már egyáltalán nem jutott eszébe, hogy bemenjen-e? Valami volt az ajtón, és mégis kényelmesen be tudott rajta sétálni. Persze, mert a döngő léptű egy olyan ajtót tett rá, aminek az alján rést hagyott kimondottan Sünike számára, amit természetesnek vett. Annál is inkább, mert mikor megérezte a nedves föld illatát, mindenről megfeledkezett. Nem voltak kétségei, hogy bemenjen-e vagy sem. Gyorsan beslisszolt, és mikor meglátta az első bogarat túrni, már a szíve sem vert olyan hangosan. Teljesen megnyugodott. Két mancsába

kapta őket és egyiket a másik után csámcsogta be, a-hogy szokta.

– Micsoda mennyei falatok! – nyugtázta elégedetten, aztán hajnalig evett.

Mikor a hajnalcsillag búcsút intett, elindult a kijárat felé. Ahogy közeledett az ajtóhoz, megint összeszorult a gyomra.

– Nem tudok magamnak parancsolni – nyöszörögte kétségbeesetten. Már kétszer megjártam, most harmadszorra is csapdába fogok esni – rémült meg.

Mi lesz velem, ha megint nem tudok kimenni? Ki tudja Cirros igazat mondott-e? Az a disznó-ügy nekem továbbra sem tetszik – aggodalmaskodott. Aztán odaért az átlátszó ház ajtajához, és a friss hajnali levegő megérintette nedves orrát.

– Ó ez csodálatos – örvendezett és fürgén kibújt volna a lécz alatt, ha nem ette volna degeszre magát. A feje kint volt, de a hasa! A hasa nem fért ki a résen.

Egy darabig kínlódott, mert Sünike bizony a lécz alá szorult. Se ki, se be.

Először az első két lábával, majd a hátsó két lábával kezdett kotorni. Már mindenütt elfogyott a föld, csak a hasa alatt nem. Megállt, szuszogott, nagyokat lélegzett majd újra nekiveselkedett. Alaposan megnyomta a gyomrát mire ki tudott mászni. A döngő léptű éppen odaért.

– Na, mi van kis barátom? Látod, most nem zártalak be – mondta neki elégedetten.

Hanem mikor az ajtó elé ért, látta, hogy az ajtókeretet tartó lécz előtt is, mögötte is, egy-egy hatalmas lyuk tátongott.

– A mindenit! – dobbantott. Ez a te karmaid nyoma! Úgy látszik csak nem jól csináltam. Sajnálom –, nézett utána Sünikének.

Ja, ha te így teleetted magad, nem csoda hogy nehezen fértél ki. Majd feljebb rakom a léczet, hogy ki tudj alatta bújni, te haspók! – méltatlankodott, hogy nem találja el a bejáratot. Azért örült neki, hogy a tüskés bejárt bogarászni.

A kis tüskés kotort haza a fészkébe, ahol a kicsik megint neki-estek és szívták a finom édes tejcskét, mint azt minden nap szokták. Olyan éhesek voltak, mint ő, mikor elindul vadászni.

– Csak tudnám, hogy mi is történik? Nyitva is volt az ajtó, meg nem is. Ki is tudtam jönni, meg nem is. Majdnem ott ragadtam.

Mit akarhat velem csinálni az ember? – töprengett.

Csak nem akarhat megenni? De ha eddig nem tette – merengett, míg a kis sünök a tejcskén osztozkodtak. Addig-addig gondolkodott, míg egyszer csak elaludt.

Este, mikor a szokásos módon felébredt, megint gyorsan besötétedett, mert a Hold sehol sem látszott.

– Biztosan randevúja van valakivel – leskelődött az égre – de kivel? – morfondírozott, miközben odaért az átlátszó házhoz, és mint eddig, most sem bírta ellenállni.

Megérezte a nedves föld illatát, meghallotta a bogarak mozgólódását és neki ennyi már elég is volt.

Könnyedén bejutott, amit természetesnek vett, mert –, mint rendszeren – csakis a hasán járt az esze.

Mint minden éjszaka, most is rendszeren bevacsorázott a bogarakból.

Ha a döngő léptű látja, ahogy két mancsába fogja őket és jóízűeket csámcsog, hát biztosan nagyokat nevetett volna.

De Sünikének ez természetes volt.

Ahogy jött a hajnal, megint a kijárat felé irányította a lépteit, és megint összeszorult a gyomra.

– Mi lesz, ha ma is küszködnöm kell, hogy kijussak az átlátszó házból? – kérdezte magától? – mert ma is sokat ettem. De muszáj, mert a kicsik elszívják az erőmet – bizonygatta magának.

Mivel a fecskék megint korán ébredtek, hát igyekeznie kellett. Nem nagyon maradt ideje gondolkodni. Egyenesen célba vette a kijáratot, és legnagyobb meglepetésére akadály nélkül ki tudott bújni a lécz alatt. Bár, hiába is kaparta volna most, mert egy szé-

les vasdarab volt lefektetve az ajtó alá. Ahogy kibújt, egy pillanatra meglepődött, mert a kerti locsoló medence szélén egy gólya ágaskodott.

– Hát ez mit keres itt? – kérdezte magától. Engem nem az biztos, mert még ilyet nem hallottam, hogy gólya sünnre vadászott volna. Vagy békákra leselkedik, vagy szomjas – állapította meg, de nem is foglalkozott vele, sietett haza, mint szokott.

Nagy igyekezetében hazafelé, azért meglátta ám, hogy a Hold halvány sápadtan még csak az ég tetején somfordált.

Valósággal lopakodott, mint aki rossz fát tett a tűzre és félt, hogy észreveszik.

Most nem villogott, nem csillogott. Nem szórta ezüst porát, nem lengette ezüst fátyolát. Olyan csendes szerényen bandukolt, mint egy megvert sereg utolsó tagja.

Sünike nem állhatta meg, rákiáltott.

– Hát te meg hol voltál az este? Alig láttam az orromig.

Ilyenkor kell jönnöd? Már utolér a Nap is!

A Hold szégyenlősen nézett le rá. Aztán elfordította a tekintetét. Igyekezett, hogy tényleg utol ne érje a Nap.

– Micsoda szégyen – mondogatta – még a sünn is rámkiabál – és még jobban elsápadt.

Mikor Sünike hazaért, akkor jutott eszébe, hogy milyen könnyen ki tudott bújni az ajtó alatt.

– A döngő léptű biztosan elfelejtette becsukni az ajtót – örült neki, és édes álomba szenderült.

Ezután sünnmama minden este akadály nélkül mászkált az átlátszó ház ajtaján ki-, s be.

Végül már olyan természetesnek tűnt, mintha mindig oda járt volna.

Sünike szerette volna apróságait is vadászatra vinni, de még olyan picikék voltak, hogy nem mert velük elindulni. Így aztán egy darabig még egyedül indult el.

Egy éjszaka – miközben önfeledten bogarászott – az átlát-
szó ház ajtaja előtt Cirmos hosszú panaszos nyávogással, hatal-
masakat ugrálva szaladt el.

Éles karmait kihasználva fürgén kapaszkodott fel a cseresz-
nyefára, és hosszú farkát dühösen himbálta ide-oda.

Sünike az előzményről semmit sem sejtett, de gyanította, hogy
a puhaléptűt megzargatták.

Aztán nem is olyan messziről, de tisztos távolságból Talpas u-
gatását hallotta.

– Na, te is előkerültél? – kérdezte félhangosan.

Talpas most nem olyan nyafogósan, kelletlenül kaffantott, mint
szokott, hanem dühösen, acsarkodva ugatott. Hangján érződött,
ha elérte volna, akire haragudott, hát rögtön megszabdálja. Ar-
ra gondolt, hogy Cirmos, meg Talpas között valami nézetel-
térés keletkezett.

Odacsoszogott az ajtóhoz és kikukucskált. Abban a pillanatban
kapott egy hatalmas pofont. Sünike hanyatt esett az ütéstől. De
még érezte, hogy egy bűzös leheletű valami igyekezett a
hosszú orrát befelé nyomkodni az átlátászó ház ajtaja alatt.

Ez a bűzös lehelet, meg ez a hosszú orr, meg egyáltalán ez a
szag nagyon ismerős volt neki. Ijedtében majdnem elájult.
Gyorsan összegömbölyödött, tüskéit kimeresztette. Arra nem
volt ideje, hogy az ajtótól beljebb menjen, mert ösztönösen
gömbölyödött össze. Ezért kapott egy másik pofont is. Ez is az
övé lett. De a millió tűszúrás, amit eleresztett, az meg a mancs
tulajdonosáé volt.

Vonított is akkorát fájdalmában, ha Talpas szimata nem mű-
ködött volna, akkor is rátalál a panaszos hang után. Egyre
közelebb hallatszott az ugatása, de valami akadályba
ütközhetett, hogy nem talált azonnal oda.

Míg talpas a kerítésekkel küszködött, addig a róka dolgozott.
Hogy honnan tudta, hogy Talpasnak időbe telik, míg átvergő-
dik a kerítéseken, nem árulta el. Igaz, meg volt áldva sokféle

ravaszággal. Sünike viszont biztosan tudta, hogy ravaszdinak reá fáj a foga.

Ez bizony így is volt. Már régen kiszimatolta a sünt, és elhatározta, hogy megszerzi vacsorára.

Sünike remegett, mint a nyárfalevél, és a szíve majd kiugrott a helyéből. Egyre azon járt a feje, hogy Talpas mikor ér már ide, és hogyan került a kertekbe ez a ravasz róka ennyi kutya mellett? Mert minden felé csaholtak már a kutyák, de a róka nem zavartatta magát. Kiszámította az időt. Úgy gondolta, hogy kipiszkálja a sünt magának, aztán uccu neki, elillan mint a köd.

– Ha egy kicsit elérném az egyik karmommal, ki is bírnam húzkodni – gondolta ravaszdi. Nyert ügyem volna, mert addig-addig gurigáznám, míg elkapnám az orrát, aztán már futhatnék is vele.

A lompos farkú egyre dühösebben nyújtogatta befelé a mancsát, de valahányszor elérte a sünt, a tüskék úgy megszúrták, hogy mindig felüvöltött.

Körbejárta a házat, hogyan tudna gyorsan bejutni a vacsoráért. Ám a döngő léptű úgy bedeszázta, hogy egy szem nyílás nem volt a számára. Próbált az oldalán felugrálni, de onnan meg lecsúszott.

– Ez így nem megy! Valami mást kell kitalálnom – járt sebesen az a ravasz agya.

Ha itt lenne előttem összegömbölyödve, tudnám, hogy mit csináljak vele – vergődött tehetetlenül.

De így, állandóan a tüskéibe nyúlok – mérgeződött és egyre dühösebb lett.

– Hogy a kánya vigye el! Jaj dehogy vigye! Én akarom elvinni – csattantotta össze a fogait.

A kívül rekedt ravaszdi sebesen kaparni kezdett a lécz alatt. Kapart, kapart, de hiába. Csak a keményfából készült küszöböt, az alatta lefektetett vasat és a saját körmét koptatta. Néha a küszöb előtt lévő földre is belekapott, de azzal nem ment semmi-re. Mire sikerült volna kiásni egy akkora lyukat, hogy befér

alatta, hát a Nap is felkelt, meg le is ment volna. Nem beszélve a közte lévő időről meg a kutyáról.

De azért Talpas sem tétlenkedett, ő is kegyetlenül kotort, kapart, csak ő nagyobb sikerrel. A drótkerítés alatt ugyanis nem volt sem vas, sem deszka. Nagyon igyekezett, mert tudta, hogy egy róka soha nem adja fel. Legalábbis míg van egy kis remény.

Ezalatt Sünike az átlátszó ház ajtajától egy fél méterre szorosan összegömbölyödve, halálra váltan remegett. Volt is oka, mert a róka a kis résen keresztül – amin ki- és bemászkalgatott – nagyon jól látta, és érezte a szagát.

Gyerekeire gondolt, és nagyon kétségbeesett. Kimondhatatlan félelem járta át és fogalma sem volt, hogy mi lesz ennek a vége.

– Mi lesz a kicsikkel, ha engem felfal a róka? Hiszen ilyen közel még sohasem volt hozzám – vacogott a foga.

Miért kellett nekem idejönnöm? – zakatolt benne a kérdés. – Mindig csak a hasamra gondolok – vádolta magát. – Biztosan felfal, egészen biztosan –, esett mind jobban kétségbe.

Ha ez a gonosz ravaszdi engem megtalált, akkor a kicsinyeimet is megtalálja, ha erre tévednek. Márpedig biztosan elhagyják a fészket, ha nem megyek haza időre.

A kicsiket még meg sem tanítottam, hogyan kell összegömbölyödni, védekezni, meg egyáltalán semmire.

Olyan aprócskák még szegények.

Ezalatt a róka, nagyon keményen dolgozott. Hát hogyan! Hiszen ott volt előtte a vacsora egy mancsnyújtásnyira. Már meg is érintette. Nem is egyszer! Igaz, hogy nem szerencsésen, de megérintette.

– Csak nem hagyom itt szégyenszemre! – erőlködött.

Bár, a szúrás helye nagyon kellemetlenül fáj, de azért már azon agyalt, hogyan fogja kibontani a tüskéiből. Ettől a nyálcsorgató gondolattól egészen megfélemedezett égő mancsáról.

Ravaszdí még életében ilyen keményen nem dolgozott. Minden óvatosságról megfeledkezett. Még azt a szabályt is elfelejtette, hogy négy kaparás után, egyet mindig szimatolni kell a levegőbe.

Ő csak a sün szagát érezte, de nagyon.

Ez bizony nagy hiba volt, de hát az életben mindenki követ el egy-egy hibát.

Hanem, Talpasnak a kerítés alatt sikerült egy akkora lyukat ásni, hogy át tudott bújni. Bánta is ő, hogy a gazdája mérgeledni fog, ha meglátja.

Mikor átjutott a kerítés okozta akadályon, mint egy versenyző, úgy vágatott a róka irányába. Kitűnő szimatával ő is érezte a róka szagát, és rettentően irritálta az orrát.

Éppen időben, mert a küszöb megadta magát, és kezdett lazulni.

De már a ravaszdí is megérezte, hogy baj van. Fájó szívvel hagyott ott csapot-papot és uzsgyi, amerre látott. Talpas meg utána.

Mindent letapostak, elgázoltak. Kirúgták a földet, veteményt, virágokat. Nem törődtek azok vele.

Az egyik az irháját mentette, a másik az irháját akarta.

Egy kerítéshez értek. Az üldözött és az üldöző. A róka sehol sem tudott átbújni, pedig tudta, hogy Talpas a kerítés alatt valahol lyukat ásott. Nagyon szerette volna megtalálni, de gyorsan. Lyuk azonban nem volt a közelben, így hát cselhez folyamodott.

Mikor Talpas majdnem odaért hozzá, hogy elkapja, a róka a sarokba rohant. Mire Talpas nagy testével irányt változtatott, ő már a kerítés másik szegletében kereste a menekülő nyílást.

Ez így ment egy darabig.

Talpas egy idő után csak rájött a taktikájára, és nem utána kezdett el rohanni, hanem a rókával szemben. Erre a róka körbeszaladta, mint a tyúkokkal megrakott lombos fát, hogy leszédüljenek. Talpas utána. Végül ő is elszédült és le kellett ülnie.

Ravaszdí is megállt, és árgus szemekkel figyelték egymást. Nyelvük a térdükig ért és annyira lihegtek, hogy majd kiszakadt a tüdejük. Közben a kutyák a szomszédos kertekben úgy csaholtak, hogy a gazdákat is kicsalták. Csak éppen nem láttak semmit a nagy sötétségben.

– Úgy is elkaplak, – morgott Talpas – ha addig élek is! Innen nem menekülsz, mert mindenütt kerítés van!

Eközben a róka fél szemével azt leste, hogy hogyan is menekülhetne meg kullancsától. Aztán gondolt egy nagyot.

– Egy életem, egy halálom, ahogy kell, én megpróbálom – határozta el magát.

Amint ezt kigondolta, úgy is cselekedett.

Egy erőteljes mozdulattal elrugaskodott a földtől, és szinte nem is ugrott, inkább úszott a levegőben Talpas feje és a kerítés felett.

Hát, erre Talpas igazán nem számított.

Hiába szerette volna elkapni a vörös bundást, egy elkésett pillanattal tudott csak utána kapni.

Ráadásul rázuhant a kerítésre és ott is maradt. Se le, se fel. Bár inkább felfelé igyekezett, mert úgy gondolta, hogy talán a sík területen mégis csak meg tudja csípni. De ez csak álomnak bizonyult, mert nehéznek bizonyult felséges feneke.

Bizony ám! Mert ő minden este bőséges vacsorát kapott a gazdájától.

A rókának viszont ennyi idő elég is volt.

Ekkora előnnyel könnyedén menekült.

Bár, az is igaz, hogy Talpas egy vörös pamacsot azért megszerzett a bundájából.

– Ördög vigye – nyalogatta a helyét – majd kinő. Fő, hogy megmenekültem. Közben úgy haragudott a kutyára, hogy minden fogát külön-külön csikorgatta. A szeme szikrázott az éhségtől, és holt fáradtnak érezte magát.

Csak ült az erdő szélén egy fa tövében, és hangosan lihegett.

Már a Nap is megjelent az ég peremén és tudta, hogy aznap is éhesen kell elvackolnia. Nem beszélve a gyerekeiről, akik már két napja nem ettek.

– Nem kellett volna a kertekbe mennem – okoskodott utólag –, de olyan könnyű prédának látszott az a jól megtermett sün – sóhajtozott.

Észre sem vette, hogy a szemben lévő ágon már egy jó ideje az ismerős szajkó figyelte. Csendben üldögélt, aztán nem bírta ki, megszólította.

– Mi történt ravaszdi? Csak nem kergettek meg? Olyan csapzottnak és bánatosnak látszol.

– Dehogynem!

– Te futottál valaki elől! Ni-ni! Jól látom? Hiányzik egy csomó a bundádból?

– Eredj a dolgodra te pletykafészek, bajkeverő! – morogta ravaszdi, és kelleetlenül bemászott a rókalyukba.

– Óóó! Mit hallok! Bagoly mondja verébnek, de nagy fedjed van! Én vagyok a bajkeverő? Akkor te mi vagy? – röppent fel sértődötten a szajkó, hogy elújságolja az erdőben a történeteket. – Megtépázták a bolhást! Megtépázták ravaszdit! – vitte hírül az erdő lakóinak.

Aznap Talpas szájában a róka bojtjával, büszkén dicsekedve lépegetett.

Úgy hordozta végig az udvaron a kitépett szőrcomót, mint egy győzelmi zászlót. Hogy lássa mindenki, ő nem akármilyen kutya.

Még a rókát is megtépázta. Mintha a szőrcomó végén a róka is ott lett volna.

Magában sóvárogva gondolt rá, hogy milyen jó lett volna elkapni a vörös bundást. Közben vigasztalta magát.

– Ugyan kinek hiányzik a róka hegyes foga, mert nekem nem! De ezt senkinek nem mondta.

Nem, nem. Jól van ez így – elégedett meg magával, bár a kisördög ott suttogott a fülében, hogy „savanyú a szőlő”.

A kelő Nap Sünikét is a kertben találta. Lábai úgy remegtek, hogy alig tudta őket egymás után rakosgatni. Ahogy hazaért, kétségbeesett jajgatásba fogott. A gyerekek, meg a Cirmos el nem tudták képzelni, hogy mi történt.

– Mi bajod? Csak nem a ravaszdi kergetett meg? – kérdezte ártatlan arccal, pedig ő is fent kucorgott a fán, és mindent látott.

– De bizony az! Ha Talpas nem jön, nekem végem!

– Ne beszélj! – hülédezett elképedve Cirmos.

– Úgy van, ahogy mondom! És nagyon megijedtem. Talán valami bajom is esett.

– Miért? Mit érzel?

– Fáj a hasam.

– Már megint? – gyanakodott Cirmos.

– Nem, most nem úgy – mentegetőzött Sünike.

Cirmos megnyugodva vette szemügyre, mert úgy gondolta, hogy egy udvarban elég egy sün család.

Aztán látta, hogy akkora a pocakja, mintha egy kosár almát megevett volna. Tanácstalanságában a fejét vakargatta.

– Talán sokat ettél? – találgatta.

– Lehet – hagyta rá Sünike, és eszébe jutott a sok felfalt bogár. El is szégyellte magát, és abbahagyta a jajgatást. Lefeküdt a vackára, de nem tudott elaludni. Nézegette a gyerekeit, ahogy ijedtükben nekiestek az édes tejceskének, mert csak ez adott nekik megnyugvást. Meg aztán már nagyon éhesek is voltak. Nem beszélve arról, hogy a mama ilyen későn még soha sem jött haza.

Ők is kétségbeestek, de nem mertek elindulni, mert csak a fészek jelentett biztonságot.

Egyikük már el is indult volna, de a többi lebeszélte. Illetve, hát senki nem akart vele tartani, ami nem nagyon tetszett neki, mert szerette volna végre látni a nagyvilágot.

– Gyávák vagytok mind! – mondta haragosan – a mama sosem fog bennünket kivinni. Mindig itt kell élnünk.

– Te meg buta vagy – feleselt vissza az egyik testvére – a mama azt mondta, hogy itt kell maradnunk és itt is maradunk. Meg fog jönni, mert ő mindig megjön. És különben is ő tudja, hogy mikor mehetünk ki. A kicsik erről nem beszéltek anyjuknak. Egyelőre hallgattak róla.

Alkonyatkor, mikor a Nap aludni tért, Sünike ismét elindult vadászó útjára, mintha az előző éjjel mi sem történt volna.

Nem mintha elfelejtette volna, hogy veszélyben forgott az élete és talán egy hajszal híján menekült meg. De hát az éhség nagy úr, és ilyenkor a gyomor diktál. Még a félelmet is legyőzi.

Pár napig még egyedül járt az átlátszóba, és úgy vette észre, hogy a döngő léptű mindent a helyére állított.

Sünikét nem zavarta, Talpas meg állandóan a kert végében csa-holt, nehogy újra ott ólalkodjon a róka. Szóval, továbbra is háborítatlanul bogarászott.

– Hja, az élet egy nagy kaland – szokta mondogatni, és ez igaz is volt.

A lényeg, hogy győztesen kerüljünk ki belőle – bölcselkedett továbbra is, ha eszébe jutottak megpróbáltatásai.

Mivel megnyugodott, elhatározta, hogy magával viszi a kicsiket, és megtanítja őket vadászni. Bár nagyon féltette mindet, de tudta, hogy ennek egyszer úgyis meg kell történnie, mert az ennivalót nem adják ingyen.

– Meg kell szerezni, és ez nem kis dolog. Ez az élet lényege – mondogatta nekik.

Meg kell tanítanom, hogy hogyan kell védekezni, meg, hogy hol kell keresni az ennivalót. Meg, meg...ajaj! De sok mindent kell megtanítanom. Az anyasünnék egyre több dolga akadt. Attól félt, hogy kellőképpen nem tudja felkészíteni gyermekeit az életre.

– Olyan későn születtek szegények – sajnálkozott – vagy inkább sokan vannak és ezért nem fejlődnek annyira – tépelődött. – Mindenesetre nagyobbak is lehetnének – elégedetlenkedett.

Mindegy, bele kell vágni, és én mindent megteszek, ami tőlem telik.

Ezekkel a gondolatokkal tért nyugovóra egyik reggel, és már kora délután talpon volt. Nem akarta a kicsiket sötétben elvinni, nehogy elkószáljanak, és ne vegye észre.

Így szem előtt lesznek, és legalább az első alkalommal megtanulják, hogy mit szabad, és mit nem.

– Na, csimotáim! – kiáltott rájuk – készen vagytok az indulásra?

A kicsik lázas izgalommal várták első kirándulásukat. Nagyon szerették volna már látni a kinti világot, és egy kicsit megmozgatni a lábcskáikat, mert a fészekben nem igen volt alkalom a mászkálásra.

Ezer és egy kérdésük volt a mamához, aki nem győzött nekik válaszolni.

Végül meguntta, mert úgy gondolta, hogy majd megtapasztalják.

– Nincs több kérdés – mondta határozottan – mert sosem indulunk el. Majd ha hazaértünk, megbeszélgetjük, kinek mit kellett volna tenni.

Mindegyiket szemügyre vette, aztán egy nagy sóhajjal elindultak a nagy kalandra. Elindultak, hogy megismerjék az *életet*.

III. RÉSZ

AZ ÉLET SOK KALAND

A népes süncsalád végre kibújt a vackából.

– Gyerünk, gyerünk szaporán – bízatta őket a mamájuk.

A kis sünök igyekeztek, mentek volna az ártatlanok, de a nagy fűben sehogy sem haladtak.

Egyik is másik is felborult, és utána alig bírtak talpra állni.

Apró lábaikkal felfelé kapálóztak a levegőben, de csak a semmit fogták. Ilyenkor a mamának kellett beavatkozni. Orrával kicsit meglökdöste őket, hogy legalább az oldalukra tudjanak fordulni, mert így könnyebben tudtak lábra állni.

– Cszozogjatok, húzzátok a lábatokat, hogy a fűszál lelapuljon. Úgy nem lehet menni, hogy egyik oldalatról a másikra billegtek – korholta őket. – Jaj nekem, máris mennyi baj van velük – sópáncodott magában.

Az apróságok igyekeztek követni a mama tanácsait, de csak nem haladtak.

Sünike belátta, hogy ez így nem megy.

– Nagyon magas a fű – állapította meg – ez jó is meg nem is. Jónak azért jó, mert eltakarja őket, rossznak meg azért rossz, mert nem bírnak közte menni.

Kénytelen volt népes családját kivezetni a kopasz útra, ami az udvaron keresztül vezetett. Ezen járt a döngő léptű is. Sünike már csak így nevezte az embert.

– Ha ezen átjutnánk, akkor hamar a kertben találánk magunkat. Onnan már csak egy ugrás az átlátszó ház – sóhajtozott.

De hol volt az még! Hajaj!

A süngombócok kivergődtek a kemény útra, és ezt nagyon nem szerették. Sütötte a talpukat, és ettől megijedtek. Egy páran vissza akartak fordulni.

Sünike a lelkét könyörögte ki, hogy csakis őt kövessék, és ne másfelé mászkáljanak.

Végre sikerült őket libasorba állítani, és egy irányba elindítani. Állandóan hátrafelé beszélt nekik. Közben szemmel tartotta őket meg a környéket, hogy nem-e leselkedik rájuk valami veszedelem.

Ahogy sorban ballagtak – elől a mama és utána az öt kis gombóc – előkerült a döngő léptű.

Tisztes távolságban megállt és egyfolytában beszélt.

– Anyám gyere gyorsan! Ha még láttál gyönyörűséget!

Odament hozzá egy másik döngő léptű, de ennek vékony volt a hangja. Összecsapta a kezét úgy csodálkozott.

– Vigyázz! Meg ne ijedjenek. Ne menj hozzájuk közel – vette halkabbra a hangját az előbbi – biztos most vannak kint e-lőször.

Sünike egy pillanatra tényleg megtorpant, vele együtt a kicsik is, akik bizonytalan lábukon egyfolytában jobbra-balra dülöngéltek. De aztán látta, hogy senki nem bántja őket, így tovább meneteltek.

A döngő léptű meg a társa hátrébb húzódtak, hogy nyugodtan el tudjanak vonulni, de így is nagyon jól látták a süncsaládot.

– Ó de édesek – lelkendezett a vékony hangú.

Ekkor jött Cirmos, aki éppen kötekedő kedvében volt. Ő nem tartotta tiszteletben a tüskéket. Puha lépteivel odasurrant melléjük, és ő is csodálkozott az apróságokon. Aztán odapofozott az egyiknek is meg a másiknak is.

A kicsik rém ügyetlennek bizonyultak, és megint felborultak.

Sünike azonnal a segítséjükre sietett.

– Összegömbölyödni! Összegömbölyödni! – kiáltott rájuk és dühösen fújt Cirmosra.

Aztán ő is összegömbölyödött és odagurult a macskához.

Cirmos éppen felemelte a mancsát, mert játéknak tartotta a pofozkodást.

Hanem a kicsi helyett Sünikét találta el. Ráütött egy nagyot, de rögtön meg is bánta. Sünmama kemény tüskéi alaposan összeszurkálták kényes lábát, aki ettől úgy megijedt, hogy rögvest felszaladt egy fára.

A mama rendbe szedte apróságait, megvigasztalta őket, és újra elindult a menet.

A döngő léptű meg a társa úgy kacagott, hogy a könnyük kicsordult. De azért megdorgálták Cirmost, aki nem vette komolyan a dolgot.

Lemászott a fáról, a gazdája lábához dörgölözött, és ezzel el is volt intézve az ügy.

Sünike alaposan kifáradt, mire elvezette a kis társaságot az átlátszó házba.

Már az ajtóban gond támadt. Az apróságok nem bírtak felkapaszkodni a küszöbön. A mamának kellett megtolni őket az orrával. A küszöb túloldalán meg valósággal lebukfenceztek. Nem alul bújtak be, hanem a küszöb felett.

– Hát veletek elindulni, kész katasztrófa – panaszkodott a mamájuk.

Szegény kicsi sünök. Már a legelső alkalommal annyi baj érte őket, most meg a mama is bosszús rájuk. Egyik másik szepegni kezdett.

– Na, jól van – engesztelődött ki Sünike –, majd megszokjátok.

Bent az átlátszóban, nagyban ment a viháncolás. A bogarak össze-vissza turkálták a földet. Minden felé felszántott földcsíkok jelezték vonulásuk nyomait.

A bogarak is élelem, kisebb bogarak után kutattak.

Sünike ahogy kikapott a földből egyet, odavitte a kicsiknek. De előbb leharapta a fejét, hogy a kis sünök ijedtükben ki ne ejtsék a mancsukból és el ne meneküljenek.

– Mindenre gondolni kell, mert még nem is ettek, de nem is láttak ilyet.

Megmutatta, hogy kell rágni, bár már a fészekben az almán gyakorolták. De az mennyire más volt! Ettől olyan fura ízt éreztek. Mivel a mama ette, hát ők is így tettek. Kicsit fanyalogtak, de ettek.

Akadtt, amelyik mégis elejtette, mert a bogár minden lábával kapálózott. Még sírva is fakadt, hogy elszaladt a falat. A mama nem vigasztalta.

– Nem szipogunk! Tanuljátok csak meg, hogyan kell báni az élő vadászsákmánnyal!

Majd, újra mindegyiknek a mancsába adott egy-egy bogarat, és mire mind megfogta, el is fáradt.

– Láttátok hogyan kell vadászni? – kérdezte. – Ezután nektek kell megfogni, mert ha nem, éhen maradtok. Több tejecske nincs – mondta szigorúan.

A kicsik megszeppenve ácsorogtak, ami nem csoda ennyi izgalom után. Majd az egyik bátortalanul megszólalt.

– Én már jóllaktam.

– Én is, én is – helyeselt a többi is.

– Hohó! Nem úgy van az! Enni már tudtok, de vadászni még nem!

A kis sünök számára keserves munka következett. Ásni, kaparni kellett, de bogarat így sem találtak.

Sünike úgy látta, hogy még fiatalok a munkára. De nem kegyelmezett nekik. Nem ám!

– Mindjárt vége a nyárnak, és semmit sem tudtok! – pirongatta őket és egyben aggódott is.

Tetszett, nem tetszett, a kis tüskés gombócoknak minden éjszaka a vadászatot kellett gyakorolniuk. Minden alkalommal elfáradtak, és arra gondoltak, hogy a finom édes tejecskét nem volt i-lyen nehéz megszerezni. Hajnalonként hazafelé menetben már csak vonszolták magukat. Otthon meg egyenesen belezuhantak a puha levélágyba. Nem is ébredtek fel estig. Akkor is a mamának kellett őket felkelteni, aki minden nap kiértékelte a munkájukat, és tovább gyötörte őket.

– Meddig kell még ezt nekünk csinálni? – kérdezték sokszor türelmetlenül, és továbbra is sóvárogva gondoltak a finom édes tejecskére, de az végleg elfogyott.

– Amíg meg nem tanuljátok – volt az egyszerű válasz.

– És ha megtanultuk, akkor már nem kell csinálni? – kérdezte Gömböcke sírósan.

– Akkor kell csak igazán, mert a nagy úr parancsol – nevetett a mamájuk.

– Milyen nagy úr? – kérdezték riadtan.

– Hát a gyomrotok! Majd meglátjátok, hogy az milyen nagy úr! – gondolta már nagyon is komolyan.

A kicsik értetlenül néztek anyjukra, és Gömböckét lökdösték, hogy mondjon már valamit.

Gömböcke felbátorodva hetykén jegyezte meg.

– Én nem akarok többet vadászni. Minden körmöm lekopott, és az egész testem sajog.

– Micsoda? Pont te beszélsz, mikor állandóan éhes vagy? Te haspók!

Mit gondoltok ki ad nektek enni? Ki fog helyettetek vadászni? Mihaszna népség! – korholta őket, aztán megszanva vigasztalásba fogott.

– Ha megtanultátok, könnyebb lesz vadászni, és még élvezni is fogjátok.

– Mama te már nem is fogsz velünk vadászni? – kérdezte Vihogó nagyon is sírós hangon.

– Ha már megnőttetek, megerősödtetek és mindent, de mindent megtanultatok, amit egy sünnnek tudnia kell, bizony magatokra maradtok. Mindenki megy a saját dolgára, családot alapítani.

Ez az élet rendje – mondta inkább magának és egy könnycseppet dörgölt ki a szeméből.

– Miért akarsz bennünket elhagyni – pityeregtek többen is.

Sünike megsajnálta őket.

– Úgy látszik túl kemény voltam – gondolta – nem én akarlak benneteket elhagyni, ti hagytok el engem.

– Mi? Soha, soha! – kiáltottak fel egyszerre.

Sünike mosolygott a bajsza alatt, és sorra megsimogatta buk-sijukat. Közben apró puszikat nyomott pici fényes gömb orrocskájukra.

– Majd meglátjuk, ha itt lesz az ideje.

Telt-múlt az idő, kerekei gyorsan jártak, mert egyik nap rohant a másik nap után, egyik hét a másik után.

A süncsalád apraja vadászni tanult. Ám minden nap könnyebben tudták megfogni a vacsorát. Igazat mondott a mama. Ő elégedetten szemlélte őket.

Mikor már alaposan kitanulták a vadászatot a puha földön, elhatározta, hogy nehezebb munkát ad nekik. Ott kell vadászni, ahol a föld keményebb, nincs ennyi bogár, mint az átlátszó házban és több veszély is leselkedik rájuk, mint eddig. Meg kell tanulniuk védekezni is.

Egy éjszaka az almáskertbe indult a család.

Az apróságok már nem botladoztak, mert közben kétszer akkorára nőttek, mint mikor először vadászni indultak. Így aztán Sünike hosszabb útra is el mert velük indulni.

Megint nagy lett az izgalom, mert kíváncsiak voltak, hogy milyen a jó, friss, lédús alma. Ők még ilyet nem ettek, csak aszalodott, fonnyadt almát.

Az almáskertbe érve mindjárt kellemetlenség fogadta őket. Egy görény alaposan rájuk ijesztett. Futás közben olyan zajt csapott, hogy mindannyian egyszerre gömbölyödtek össze.

Ráadásul micsoda búzt árasztott!

– Brrr.. milyen egy kellemetlen alak – borzadt el Fáncsi.

– Kellemetlen vagy nem, vele is meg kellett ismerkednetek. Egyébként neki ez a fegyvere.

A kicsik elképedve néztek anyjukra.

– Hogy érted ezt?

– Hát, menekülés közben első dolga, hogy bűzével elvegye a kedvét a rája vadászónak. Mert neki is van ám ellensége.

Mikor elmúlt az ijedtség, egy éjszakai bagoly huhogott rájuk, mire megint gyorsan összegömbölyödtek.

– Jaj, édes gyermekeim, ha ti minden kis éjszakai neszre, zajra így megijedtek, akkor nagy bajok lesznek.

– De mama! Te mondtad, hogy jobb félni, mint megijedni – lázadoztak többen is.

– Mondtam, mondtam – dohogott Sünike, mert igaz, ami igaz, szaván fogták a gyerekei –, de mégis mikor mondtam? Azóta már megnőttetek!

A kicsik elpirultak, és elhatározták, hogy ezután csak azt fogják csinálni, amit a mama.

Ha ő megáll, ők is megállnak. Ha összegömbölyödik, ők is azt teszik. Szóval, utánozzák a mamájukat. De ehhez bizony nagyon kellett ám figyelni.

Sünikének az almáskertben összeszorult a szíve. Eszébe jutott az almás sün fiú és ránézett kicsinyeire. Tekintetével végigsimogatta őket, miközben azok semmit sem sejtettek. Vígán majszolták az almát, szürcsölték az édes levét, mint annak idején a finom édes tejecskét.

Mindegyik nagyon kellemesen érezte magát. Még Morgós is, aki rendületlenül morgott mindenért.

Aztán elérkezett a hazafelé indulás. A mama mindenkinek egy-egy almát tűzött a tüskéire, mint annak idején neki az almás sün fiú.

Ettől aztán mintha berúgtak volna, úgy dülöngéltek. Az alma súlya hol jobbra, hol balra húzta őket.

Hosszú út állt előttük, hát idejében kellett elindulni.

Mikor átbújtak a kerítés lécei között, hogy honnan, honnan nem, ott termett Talpas és förtelmes acsarkodásba kezdett. Villogtatta hatalmas hegyes fogait. A kis sünöknek most nem kellett mondani, hogy gömbölyödjének össze, pillanatok alatt egy-egy tüskés gombóc lett belőlük.

Sünike is összegömbölyödve Talpas elé gurult, miközben félelmetesen és dühödten fújt. Legalább is azt hitte, hogy félelmetes. De Talpas nem ijedt meg tőle. Egy nagyot csapott Sünike hátára.

– Aúúúúúú – vonította, de mérgében nem hagyta magát, még egyet rácsapott a tüskékre.

Most már a másik lábát is megsebeztek a tüskék. Fájdalmában hátrálni kezdett, és továbbra is nagyon mérgesen ugatott.

Hát ez nem Talpas napja volt, mert Cirmos is éppen arra járt. Mivel köztük kutya-macska barátság volt, még maradt annyi ereje, hogy felkergesse a fára. Egy darabig ugatott rá, aztán leült, hogy a sebeit nyalogassa. Nagyon égett mindkét talpa. Míg a macska és a kutya így el voltak egymással, a kis sün család összeszedte magát, és az elgurult almákat, aztán nagyon igyekeztek a fészükbe. Nehogy még egy ilyen kellemetlen kalandban legyen részük.

Ha Cirmos tudta volna, hogy Talpasnak fájnak a lábai a szurkálástól, hát alaposan megfuttatja, és nem szalad a fára. Mert Talpas menni is alig tudott már annyira égett a tüskék helye. És nem hogy elmúlóban volt, hanem egyre jobban érezte. Nagy szégyen lett volna most rókát kergetni! Biztosan alaposan lemaradt volna. De megtanulta, hogy többet nem pofozkodik sünnel.

Mikor hazaértek, Sünike a fejét csóválta.

– Én nem értem mit akart Talpas ezzel a köztöködéssel? A múltkor ő mentett meg a vörös bundástól!

Ezen úgy elgondolkodott, hogy észre sem vette, hogy a kicsik már régen hortyogtak.

– Elfáradtak szegények. És milyen ügyesek voltak! Meg sem tudtam őket dicsérni. Na, majd holnap – gondolta, és ő is álomba szenderült.

Alkonyatkor a szokásos időben felébredtek, nyújtózkodtak, ásítottak mielőtt elindultak volna. Sünike egy pillanatra visszafogta a kis tüskés menetet.

– Nem panaszkodhattok, volt részetek kalandban bőven a múlt éjjel.

– Mama nekem ez nem hiányzott – affektált Fáncsi.

– Pedig te voltál kíváncsi Talpasra. Most láthattad.

– A mai nap nyugodtabb vadászat lesz?

– Semmit sem ígérhetek. A sün élete tele van izgalommal és rettegéssel. Állandóan készenlétben kell lenni.

– És a tüskéink mindentől megvédenek? – kérdezősködött továbbra is Fáncsi.

– Sajnos nem. Vannak helyzetek, mikor a tüskék nem érnék semmit.

– Mik azok a helyzetek?

– Majd útközben elmesélem, de most induljunk – sürgette őket Sünike.

Ő már tudta, hogy mindent csak tapasztalás útján lehet megtanulni. Ehhez kevés a mese.

– Ma új vadászmezőkre indulunk, és különösen figyeljen mindenki. Sokkal jobban, mint eddig. Egyikőtök se maradjon le! – szólt rájuk határozottan.

Ettől a kicsik nagyon izgatottak lettek, de nem mertek többet kérdezni.

A süncsalád ballagott az éjszakában, és egészen véletlenül, a Hold teljes pompájában világított az égbolton. Többször leacsintott rájuk, de ők nem figyelték csak a mamát. Nem libasorban mentek, hanem, körbevették és szorosán hozzábújtak. Ettől többször összeakadt a tüskéjük.

Sünike bátorította őket.

– Nem kell az árnyékoktól is megijedni – mondta – de ők nem tágítottak.

Fáncsi egyszer lemaradt, mert meglátott egy gyönyörű csillogó valamit.

Odacsoszogott, és elképedve látta benne a Holt kerek tányérját. Aztán felnézett az égre, és ott is meglátta. Valahogy nem értette az egészet.

– Mama! Nézd a Hold lejött utánunk a földre. De fent is van egy – csodálkozott.

– Ez nem a Hold te kis bugyuta –, oktatta a mamája – csak a tükörképe.

A kis sünök nem értették, hogy mi az a tükörkép. Kíváncsian lehajoltak, és ahogy az várható volt, bele is pottyantak. Égte-

lenül visítózni kezdtek. Még szerencse, hogy nem volt mély az a valami és leért a lábuk.

– Hát, most megint tanultatok. Igaz? Ha most a vízben talál benneteket Talpas, vagy ki sem merem mondani a másik ellenség nevét, akkor mindennek vége lett volna.

Mert ez a víz. Egy tócsa. Ezért nagy ívben kerüljetez minden tócsát, mert ez az egyik hely, ahol a sün kibújik a tüskéi alól.

A többit már tudjátok. A tüskés páncél alól kibújt sünt, felfalják az ellenségei.

De, van még egy hely, amiről beszélni sem merek.

– Mondd el mama – kérelették a sün gyerekek.

– A tűz! Kicsinyeim, a tűz! Rettenetes lehet elevenen megégni.

– És hol van az a tűz? – kíváncsiskodtak továbbra is bátortalanul.

– Hát, az nem szokott csak úgy jönni. De ha jön, szörnyű pusztítást végez.

Ha kigyullad a bozót, vagy a nádas, vagy a száraz fű. A füst messzire érzik. A sünek meg kell éreznie, hogy merről jön a tűz, és merre lehet menekülni.

Sajnos ez nem sok sünek sikerül. Ezért résen kell lenni, és a veszélyt megérezni.

A zsigerekben kell megérezni.

A kis sünök elgondolkodva ballagtak, aztán eszükbe jutott az alapvető és egyben legfontosabb intelem.

Gyakran megállni, és a levegőbe szippantani!

Az egyik, feltartott fejjel szimatolt, nedves gomb orrocskáját ide-oda mozgatta. A többi meg utánozta.

– Ügyes, nagyon ügyes – dicsérte őket a mamájuk. – Látjátok mennyi mindent tanultatok ezen az éjszakán is – mosolygott, és mindegyiket végigsimogatta a szemével.

Nem lehet őket agyondicsérni, mert még elbázzák magukat – gondolta, de nem mondta ki hangosan.

Szokás szerint jól telepakolták a bendőjüket, és hazafelé ballagtak.

Azon az éjszakán már nem volt több kalandban részük.

***

Egy gyönyörű alkonyon Sünike úgy gondolta, hogy az erdőbe viszi csimotáit.

Nagy készülődés, és izgalom lett rajtuk úrrá. Mindenki nehezen várta az indulást.

Sünmama előre figyelmeztette őket, hogy most messzebb mennek az otthonuktól, és megint kutyával meg egyéb állattal is ta-lálkozhatnak. Meg ki tudja még kivel-mivel – tette hozzá gondolatban.

– Ajánlatos résen lenni, egymásra, a mamára, és főleg mindenre figyelni kell.

– Igenis! Összegömbölyödni, tüskéket ki! – mondták fel a leckét egyszerre.

– És meddig kell így lenni? – okvetetlenkedett Fáncsi

– Ezt bizony egy sünnnek tudnia kell, csakúgy, mint a többit, de addig biztosan, míg például a kutya meg nem unja a ma-cerálást és el nem oldalog. Vagyis, míg el nem hárul a veszély.

– És megunja?

– Meg bizony. Mindig eltereli valami a figyelmét.

– Te kezdesz már okosodni –, nézett rá büszkén – de mit gondolsz, mi lesz, ha rókával találoztok?

– Hát, ő is megunja.

– Ne is reméljétek! – kiáltott rájuk a mama – a rókát előre ki kell szimatolni és messze elkerülni. Ha mégis rátok akaszodik, akkor szúrni, szúrni, szúrni! Ha sikerül, alaposan összeszurkálni! Csak akkor remélhetitek, hogy lemond a sünavcsoráról. De az, kemény csata lesz! Inkább el kell kerülni. A kicsik megint megrémültek.

– De hogyan lehet a rókát elkerülni, ha ő gyorsabb, mint mi vagyunk? – kérdezték máris pityeregve.

– Az előbb beszéltünk róla és gyakoroltuk. Már nem emlékeztek?

Nesztelenül járni, gyakran megállni, és állandóan a levegőt szimatolni.

– De ez nagyon fáradtságos – nyafogtak többen.

– Majd megszokjátok ezt, is mint a vadászatot.

A kertek alatt haladtak, azután egy úton át kellett vágni.

Sünike ettől félt a legjobban és nem is véletlenül. Az úttesten egy elgázolt sündisznót láttak. Sürgette a gyerekeket, és szerencsésen át is értek a másik oldalra. Ott megálltak, mert a szíve majd kiugrott izgalmában.

– Most nézzetek vissza – mondta szomorúan, és arra gondolt, hogy talán az ő almás sün fiúját is valami elgázolhatta. Mi másért nem ment el azon az éjszakán?

Hiszen annyira ígérte, és senki nem is kényszerítette, hogy ígéretet tegyen. Ezen nagyon elkeseredett.

– Mama! Ott egy sün fekszik, de olyan furcsa – kiáltott fel Ügyeske – miért fekszik ott, miért nem mozog?

– Mert a dübörgő elgázolta, és már halott. Ezért, ha úton mentek keresztül, kapkodjátok a lábaitokat, mintha sütogetnék! A dübörgő gyorsan jön, és gyorsan megy.

A kis sünök megint megszeppentek. Erről még nem hallottak. Csendben ballagtak, és nagyon sajnálták az elgázolt sünt, pedig nem is ismerték.

Ahogy beértek az erdőbe, finom avarillat csapta meg az orrukat. Cszozogtak a fűvön, és a lehullott faleveleken. Ezzel felzavarták az ott tanyázó apró állatokat, akik futva menekültek.

Pedig a járásuk nem is volt hangos, és az erdőlakók mégis tudták, hogy merre megy a kis csapat. Pontosán a menekülő állatok zajából.

Egy esti pillangó Vihogi orrára repült. Ettől aztán felborult a fegyelem. Játszottak a pillangóval és megfélekedtek a figye-

lemről, óvatosságról. Még azt sem vették észre, hogy mamájuk nyugtalanul szimatolt a levegőbe.

Néha megcsapta valami az orrát, és ettől nyugtalan lett. Állandóan feltartotta a fejét, folyamatosan és izgatottan szimatolt.

– Ez a szag nekem nagyon ismerős! Ez a szag nekem nagyon kellemetlen szag!

Egyre jobban aggodalmaskodott. Két hátsó lábára állt, hogy magasabb legyen, és ott fent is beleszagoljon az éjszakába.

Szénézett, hogy hova is meneküljenek.

Szerencsére meglátott egy nagy kidőlt fatörzset. A villám döntötte ki vihar idején, amikor belecsapott, mert, ahogy eldőlt, úgy is maradt. A törés mentén égés, vagy pörkölődés nyomai látszottak. A tönkön ott maradt egy része. Mint valami óriás fogpiszkálók, meredeztek az ég felé.

A kidőlt fatönknek, meg a csonknak is üres volt a közepe. Belsejét széthordták a bogarak, meg a hangyák, egy kis port hagyva benne.

A földön fekvő fatörzs alsó része a nedves földön elkorhadt, sok apró állatnak nyújtva menedéket.

Sünike összeterelgette az apróságokat.

– Tudjátok-e, hogy mi ez?

Azok csak néztek és nem értették a kérdést.

A mama rámutatott a kidőlt fatörzsrre.

– Na! Hát mire szolgál ez a kidőlt fatörzs?

Fáncsi elindult, hogy közelebből is szemügyre vegye, majd bebújt a korhadt lyukba.

– Szabad ide bemenni?

– Nahát! Te aztán megéred a pénzed! Előbb cselekszel, aztán kérdezel. Persze, hogy szabad! Gyerünk, gyerünk gyorsan. Mindenki befele! – sürgette őket. Tudjátok-e már, hogy mire való?

– Hogy elbújunk benne – mondták egyszerre.

– Az ám! Tudjátok meg, hogy mindig kell egy jó búvó-hely a közelünkbe, hátha veszélybe kerülünk.

– A tüskéink nem védenek meg? – kérdezték megint ijedten.

– Mondtam már! Amikor megvédenek, akkor megvédenek. Amikor nem, akkor nem. De ha vannak is tüskéink, meg jó búvóhelyünk ahová idejében el tudunk rejtőzni, akkor biztosan megmenekülünk veszély esetén.

Nem szabad csak a tüskéinkben bízni.

– Milyen rettenetes sünnnek lenni. Állandóan félni kell az ellenségtől. Biztosan csak nekünk vannak ellenségeink – dörmögött Morgós az orra alatt.

– Nem kicsikém. Mindenkinek van ellensége. És különben sem olyan rossz sünnnek lenni – mondta álmodozva, mert az almás sünn fiú jutott megint az eszébe.

– Nekünk legalább vannak tüskéink, és úgy tudunk vele szűrni, hogy elkergetjük az ellenséget. De elárulok egy titkot. Mi is ellenségei vagyunk másoknak.

A kicsik döbbsen néztek anyjukra.

– Bizony, bizony. Mikor megesszük a bogarakat, vagy a tehetetlen kis rágcsálókat, ellenségévé válunk.

– De mi csak azért eszünk, mert éhesek vagyunk!

– Nagy igazságot mondtál. Ez a lényeg az egészben. Minden ellenség azért eszik, mert éhes. És minden éhes állat a nála gyengébbet eszi meg.

A kicsik ámulva hallgatták anyjukat.

Erre bizony nem gondoltak mikor korgott a gyomruk.

Gömböc elhatározta, hogy ő nem akar ellenség lenni. Inkább nem eszik.

A mama úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult.

– Majd pont te! Ahogy kinézel, nehezen hihető a fogyókúra. De, ahogy gondold. Csakhogy sokáig nem fogod bírni, mert amint megéhezel, azonnal elfelejted, hogy te is egy ellenség vagy.

S ugye tudjátok, hogy miért?

– Mert az éhség nagy úr! – felelték kórusban.

– Úgy bizony! Még arra is rávesz bennünket, hogy elfeledjük a félelmet.

A kicsik megint összezavarodtak.

– Mama, csak azt áruld el, hogy mikor jön az éhség, a nagy úr?

– Nahát! Milyen buta kérdés. Mikor korog a gyomrotok, és üres, mint egy hordó. Mikor nincs mit ennetek, és a füvet rágjátok. Mikor kopog a szemetek az éhségtől. Mikor az ellenséget nem látjátok, nem halljátok, csak az ennivalót lesitek. Mikor azt is megeszitek, amit a hangyáknak hagytatok. Egy fonnyadt almának úgy örültök, mint a legfinomabb peccsenyének.

Nos, gyermekeim, ez az *éhség*. És tudjátok meg, hogy az éhséggel mindenki megismerkedik.

De ti még nem találkoztatok vele, mert a mama mindig gondoskodott arról, hogy legyen mit enni. De majd ha magatokra maradtok, akkor bizony előfordul.

De csitt!...csitt!

Sünike megint magasba tartotta az orrát, és hosszan beleszimatolt a levegőbe. Meg is ijedt nyomban.

– Húzódjatok hátrébb!

A kicsik érezték, hogy valami baj lehet, és szót fogadtak. Mélyen behúzódtak a kidőlt fa belsejébe.

A mama is beljebb csoszogott a kijárattól, és összegömbölyödött. Éppen időben, mert ravaszdi mancsa már ott kotorászott a közelében.

– Szóval itt vagyok! De most nem menekültök – fújta be bűzös leheletét ravaszdi a rejtekhelyre.

Megpróbálta a fejét bedugni, de túl nagynek bizonyult. Nem merte erőltetni, mert félt, hogy beszorul.

Csak az orra fért be, és a mancsa.

– Brrr... irtózott Sünike – hát ezt éreztem én az imént. Még jó, hogy itt van ez a kidőlt fa menedéknek. De, hogy nem gondoltam arra, hogy az erdő szélére vetődik a róka? Hiszen a

kertekig is elmerészkedett a múltkor! – Járt az agya sebesen, majd jó szorosan összegömbölyödött és kigurult a kijárához. Csak annyira, hogy a róka mancsa elérje. Arra vigyázott, hogy kizárólag az orra közelébe ne kerüljön, mert rögtön ott voltak a fogai is.

– Milyen szerencse, hogy kiszélesedik a pofája, és nem tudja bedugni – örült neki, de azért remegett.

A róka semmit nem látott a sötét szűk odúban, csak a szagát érezte a sünöknek.

Mellső lábával próbálta elérni. Hol az egyikkel, hol a másikkal próbálkozott.

De csak a talpa, és az orra hegye érte el Sünike tuskéit.

– Aúúúú...vonította – átkozott egy tuskéje. Egyszer fogjalak csak meg! Már másodszor szurkáltál össze! Aúúú...jáúúú.

A vér kiserkent az orrából, és nagyon sajnálta magát.

– Pont az orrom! Pont a kényes orrom! – toporzékolt.

Ettől úgy megdühödött, hogy keményen kaparni kezdett. Kapart, kapart, mint egy foxi, mikor éppen rókát üldöz.

A sünök biztonságban voltak, mert mélyen behúzódtak, a fa kérge meg ellenállt.

A róka nem jutott semmire. Ezt látva cselhez folyamodott.

Nagy csörtetéssel elvonult, megkerülve a kidőlt fát, és nesztelen léptekkel visszalopakodott.

Leült, megtámasztotta a hátát. Két első megszurkált mancsát a feje alá tette és várt. De hiába.

Sünike nagyon is jól ismerte ezt a trükköt. Nem beszélve arról, hogy egyfolytában érezte a bűdös rókaszagot.

– Minket aztán várhatsz – gondolta, majd odament a kicsikhez és rájuk parancsolt, hogy történjen bármi, meg ne muk-kanjanak.

– Ma nem lesz vacsora, úgyhogy találkoztok az éhséggel. De ígérem, hogy holnap duplán eszünk – nyugtatgatta a remegő kis sünöket.

Ne féljeteK, ide nem tud bebújni a róka, mert beszorulna a feje.

– A mama biztosan jól ismeri a rókát – mondogatták a kicsik nyugtatgatva magukat, és egymást.

A róka hajnalig várt, de hasztalan. Rettenetesen dühös lett. Az este hiába próbálkozott az erdő szélén a favágóval, mert az becsukta a tyúkjait, és a kutyáit odakötötte az ól elé.

Egy hete ravaszdi levetkőztette az egyik szép kakasát, aminek csak a babos tollát hagyta meg.

Ettől kezdve a gazda üldözte a rókát, és nagyon vigyázott a baromfikra.

Minden hajnalban a tyúktolvajt kereste.

***

Ezen a hajnalon is alig pirkadt, mikor a favágónak kipattant a szeme. Magára kapkodta a ruháit, és a két kutyát pórázra fogta. A másik kettő továbbra is a tyúkólat vigyázta.

Aztán elindultak. A gazda és a két kutya.

– Keressétek! – biztatta őket.

A kutyák jobbra is, balra is szimatoltak, aztán egy irányba megindultak.

– Aha! – rikkantott elégedetten a favágó, majd ő is vágta fogott. Alig győzött a kutyák nyomába érni.

Eközben ravaszdi nyugtalankodni kezdett.

A gyomra korgott, a szeme kopogott.

– Milyen szerencsétlen vagyok – nyögdécselte – egy nyamvadt tyúkot sem tudtam az este megkaparintani, most meg ez a sün fogott ki rajtam. – De mit hallok! Csak nem azok az átkozott ebek csaholnak?

Felugrott, hegyezte a fülét, és erősen szaglászott.

– Hogy kerülnének ide, mikor az ól elé vannak kötve?

A csaholás abbamaradt, és ettől egy kicsit megnyugodott.

Ismét leheveredett a korhadt fa mellé. Aztán... hirtelen nagyon közletről, és tisztán hallotta az üldözö kutyák hangját. – Ezek engem keresneeeeeek! – rémült meg – ennek a fele sem tréfa!

Óvatosan felállt, megnyúlt testtel, nesztelenül rakva egyik lábát a másik után, és elillant, mint a köd. Mintha ott sem lett volna. Közben villogott hátrafelé, hogy üldözői tisztas távolságban vannak-e?

A kutyák egyre közelebb ugattak és a róka kénytelen-kelletlen vágára fogta a dolgot.

Úgy futott, hogy észre sem vette, már az erdő másik végén találta magát.

Ott meg másik két favágó ballagott az erdőben a dolgukra, mert már teljesen kivilágosodott.

Erre a róka megpördült, és uzsgyi vissza az erdőbe.

– Láttad? – hujjantott az egyik. A bolhás vörös bundás volt az! Hát nem kiszaladt az erdőből világos nappal?

– Láttam, de csak a farkát. Arra szaladt a vízmosság felé. Azanyjaszömit! Ravasz, mint a róka. Mert, hogy az is. Hát milyen legyen? – nevetett jó kereken.

Ahogy bámulták a bokrok mozgását, a gazda is kiért a kutyákkal a tisztásra.

– Nem láttátok a vörös bundást? – kérdezte izgatottan.

– Nem-eeee? Itt szaladt az orrunk előtt.

– Hú az anyja! Már hajnal óta üldözöm.

– Aztán mér? – kérdezte a másik kettő.

– Mér, mér! Mert a múlt kedden a kedvenc magkakasomat megkopasztotta. Azelőtt egy libámat, meg a kotlóst a csibéivel együtt.

Minden héten ellop valami jószágomat.

– Hát a kutyáid? Azok mire valók? Tán lekenyerezte őket? – nevettek a favágók.

– Ne bosszantsatok már! Úgy lehet tőletek is lopott, csak még nem tudjátok.

– Mondasz valamit. A lányom kereste a kendermagost. Azt hittük valahova elbújt kikölteni a csibéit.

Hogy nem gondoltam rá –, tolt fel a sapkáját a homlokán. E-gészen beleizzadt a gondolatba, hogy mi mindent vihetett még

el a róka. – Már emlékszem, hogy tollat is láttam szanaszét az udvarban.

– Na, ugye! – berzenkedett az előbbi – akkor fogjatok puskát, aztán kerítsük be.

A két favágónak kétszer sem kellett mondani, hazaugrottak a puskájukért, de még a kutyáikat is befogták! Aztán elindultak a rókavadászatra.

Míg a favágók megbeszélték a dolgokat, a két kutya úgy rángatta a gazdáját, hogy alig bírta őket tartani. Még oda tudott kiabálni a másik kettőnek, hogy merre kerítsék be a vörös bundást.

Azok futtában intettek vissza. Rövid idő múlva mind a hárman a rókát hajkurászták. De az nem volt elég, hanem mind a három mellett két-két kutya is szaladt. Így összesen kilencen üldözték szegény párát.

IV. RÉSZ

A RÓKA ELLENSÉGE

Sünike és a kicsik a fa odvában izgulták át az éjszakát, vadászat helyett.

Nappal viszont aludni kellett, egy idegen fa odvában.

Délután már mindegyik korán izgett-mozgott, mert kínzó éhséget éreztek. Korgott a gyomruk és kopogott a szemük.

– Mama! Itt van a nagy úr! – pityergett Gömböcke.

– Na, látjátok! Nem is kellett olyan sokat várni rá.

De azért ez még sem az igazi.

– Hogy-hogy? – kérdezték méltatlankodva többen is. Hiszen olyan, de olyan éhesek vagyunk.

– Ó, lesztek még jobban is. Mikor több napig nem esztek.

– Mama te állandóan ijesztgetsz bennünket.

– Én nem. De valaki tegnap megfogadta, hogy inkább nem eszik, de soha nem lesz ellenség.

– Csak hogy most már tudjuk, hogy milyen nagy úr az éhség – szepegték.

– És képesek vagytok ellenségek is lenni?

– Igen – válaszoltak bizonytalanul.

– Ez nem volt valami meggyőző. Akkor kezdjük a vacsorát almával. Aztán majd meglátjuk. Irány az almáskert.

A kicsik elhúzták a szájukat, de azért igyekeztek.

Ahogy kibújtak a fa odvából, a Nap még rendesen világított, bár a fák között nehezen szűrődött be a fénye.

Azért az erdőlakók még mind ébren voltak.

Valami izgalom érződött a levegőben.

– Gyertek, csak gyertek! – kiáltott rájuk a szajkó.

Ravaszdit már levetkőztette a három vadász. Úgy bizony! Jól megjárta.

A bundája ott szárad a kerítésen. A húsát megették a kutyák.

De legalább nem háborgat mindenkit. Nagyon kellemetlen fráter volt. Az egyik farktollamat is kicibálta – lotyogta tovább, de senki nem válaszolt neki.

A szajkó nem törődött vele, csak mondta, mondta a magáét.

Sünike sem szólt egy szót sem, csak udvariasságból hümmögött.

– Tudom én, hogy milyen a róka – gondolta magában – nekem nem kell bemutatni – és eszébe jutott az a szörnyű éjszaka az átlátszó házban. De hát most mit mondjon a szajkónak? A szajkó szokásait is ismerte.

A rókának ugyanúgy megvitte a hírt, ha neki is jutott a prédából egy pár falat.

Titokban azért örült a hírnek és remélte, hogy igaz is.

– Ez a róka a szokásosnál is kellemetlenebb és kiszámíthatatlanabb volt. Mindenki tartott tőle. Aztán legyintett.

Majd lesz másik – gondolta bölcsen –, és mindegyiknek sünhúsrá fáj a foga, ha más nem akad.

Ám valahogy még sem akarta elhinni a hírt. De, ahogy ballagtak, minden felé furcsa szóbeszédet hallottak.

Egyszer csak kiértek egy nagy tisztásra, ahol egyetlen fa állt magában.

Az egyik vastag ága teljesen kopaszon meredezett. Egészen elszáradt. Azt beszéltek, hogy ebbe is a villám hasított belé.

Az óriás fa megúsza egyetlen ágának elvesztésével. Az ága elhalt, de a fa életben maradt. Leginkább rajta tanyáztak a madarak, és szinte a kedvenc helyükké vált.

De inkább a nagyobb madarak kedvelték, mert innen jól be lehetett látni a környéket és könnyen el tudtak róla rugaszkodni, ha fel akartak röppenni. Mindent láttak. Amit csak akartak.

A kisebb fákat, bokrokat, csalitasokat.

Az apróbb madarak csak rövid időre pihentek meg rajta, és ha tudták elkerülték, mert jó célpontokká váltak. Könnyen lecsaphatott rájuk egy ragadozó madár.

Ők inkább a sűrű lombok mögé bújtak.

Ott biztonságban érezték magukat.

Az elszáradt ágon most is csak egy varjú üldögélt, akit úgy hívtak, hogy „Vénike”, mert éveinek számát senki nem tudta.

Talán még ő sem.

Egy biztos. Hogy sok madárnemzedéket élt már túl.

Hát csak ült, és látszott rajta, hogy kicsit izgatott. Fújta a mondókáját.

*Tyúklopáson kapták,
Puskát rája fogták.
Rókát nem sajnálták,
Szárnyasukat bánták.*

– Itt valami történt az, biztos – gondolta Sünike, és szaporábbra fogta a lépteit. A kicsik alig bírták követni.

Az öreg varjú csak folytatta a mondókáját.

*Meglőtték a rókát,
Bőrét is lenyúzták!
Kettéhasították,
Pislogni sem hagyták.*

Sünike megtorpant egy pillanatra, de aztán még jobban szaporázta a lépteit.

Ám a varjú mintha csak neki mondta volna, mesélte tovább a történetet. Jó messzire hallatszott a hangja és tudta, hogy mindenkihez eljut.

*Ott fekszik a róka,
Kerítésre dobva.
Feje, lába lógva,
Fülét sem mozdítja.*

– Micsoda rémtörténet – borzongott meg Sünike – ne is figyeljetek oda.

Hanem a varjú egyre hangosabban káromgott, úgy hogy nem lehetett nem oda figyelni.

Ha akarták, ha nem, mindent hallottak. Ő meg csak mondta, mondta kéretlenül.

*Szólongatja szarka,
Ám, neki nincs már hangja.
De így holtában is,
Fogát vicsorgatja.*

Sünikének nagyon nem tetszett a történet. Igaz, hogy a róka el-lensége volt, de ahogy a varjú ezt meséli, az már több mint sok.

– Mindenesetre el kell ismerni, hogy a szajkónak tényleg igaza volt – nyugtázta.

Viszont a varjú szerint, a történetnek még nem volt vége.

*Szárad már a bőre,
Deszkán kiterítve.
Szélesre feszítve
Húsa kutyák étke.*

– Micsoda? – képedt el Sünike – megették a kutyák a róka húsát? Nahát! – álmélkodott, de a krónikás tovább folytatta. Sünike ment is, meg maradt is volna, hogy hallgassa.

*Bár tőle sokan féltek,
Része volt erdőnek.
Ki sem húlt a teste,
Hiányzik a beste.*

– Igaz. Bizony igaz – bólogatott Sünike. Már-már sajnálta a rókát. Hogy is bánhattak így vele? – méltatlankodott – milyen jól adja elő az öreg.

*Kotorékban négy rókafia.
Hiába vár, sok éjszaka.
Anyjuk többé nem jön már,
Életüknek vége....kár.*

– Sünike egy picit könnycseppet dörgölt ki a szeméből, és megállt hallgatni a varjút. Most már kíváncsi volt, hogy mi lesz a történetnek a vége.

*Ám, őket is megfogják,
Állatkertbe bezárják.
Ottan bizony jól tartják,
Friss husival táplálják.*

– Ó szegények – kiáltott fel önkéntelenül is Sünike. A saját gyermekeire gondolt. Borzasztó lenne, ha elárvnának. Már

nagyon szeretett volna kint lenni az erdőből, mert úgy gondolta, hogy ez a történet nem kicsik füleinek való. De a varjú senkinek nem kegyelmezett. Végigmondta a történetet. – Ennek ma nem lesz vége – türelmetlenkedett Sünike, de már csak kíváncsi lett, hogy mi lesz a vége. Mi lesz a sorsuk a rókafiaknak.

*Jó nagyra hizlalják,
Aztán széjjelzavarják
Élelmük, ha elfogy tán,
Maguk szerzi ezután.*

– Na, akkor helyben vagyunk! Ezek sem lesznek különbek, mint az anyjuk – motyogta csalódottan. Vajon mi lesz még? Most már tényleg tudni akarom a végét – torpant meg újra, és a kicsik csodálkozva néztek rá.

– Egyáltalán vége lesz valamikor? – topogott türelmetlenül.

*Sűrű erdőben bujkálva,
Vörösen villog bundája.
Lopva lesi áldozatát,
Bolydítja erdő nyugalalmát.*

– Szóval hallottátok ti is! Minden kezdődik előlről. És még én sajnáltam őket – sopánkodott – még meg is sirattam őket! Milyen érzelgős ostoba egy sün vagyok – dohogott. Kutyából nem lesz szalonna! A róka akármekkora, mindig az ellenségünk marad. Ezt jól jegyezzétek meg! Sünike teljesen kikelt magából.

– Hogy rászédett ez az öreg varjú! Milyen szomorúan adta elő! A szívem majd megszakadt, úgy sajnáltam őket. Végül kiderül, hogy egy, róka helyett négy fog szaglászni a nyomunkban.

Ezek a gondolatok gyötörték az almáskertig, és nagyon rossz lett a kedve.

– Nem lesz itt nyugalom soha – dohogott.

– Mama! – kérdezték a kicsik – mi izgatott így fel? Az, hogy meglőtték a rókát, vagy az, hogy az öreg varjú elmesélte? Sünike elgondolkodott a váratlan kérdésen.

– Nem is tudom. De, az biztos, hogy nagyon rossz volt hallgatni.

– De azért megtörtént ugye? – kérdezte Fáncsi.

– Meg bizony.

– Hát akkor egy darabig nyugtunk lesz – sommázta.

– Itt van a kutya elásva – morgolódott még Sünike.

– Hogy-hogy? A kutyát is lelőtték?

– Nem. Dehogy! Nem erről van szó – toppantott.

– Akkor miről? – faggatták a kicsik és izgatottak lettek.

– Hát arról, hogyha nincs róka, nincs igazi ellenség.

– Na és az baj? Inkább örüljünk neki.

– Nem úgy van az!

A gyerekek értetlenül néztek rá.

– Ha nincs ellenség, elfelejtünk óvatosnak lenni. És ha mégis jön az ellenség, elfelejtjük, hogy mit is kell tenni.

Ez a lényege az egésznek.

Aztán megint szaporábbra fogta a lépteit, miközben tovább oktatta gyerekeit.

– Mert tudjátok meg, hogy nem elég félni, hanem állandóan óvatosnak kell lenni. De ti már is elfelejtettétek.

Minden leckét elfelejtettetek! Hát mire tanítottalak én benneteket? Négy lépés, egy szimatolás.

Hányan szimatoltatok, mióta elindultunk? Azt gondoljátok, hogy csak a róka az ellenségünk? Talán bizony a kutyákról megfeledkeztetek? Nem kaptatok még elég leckét csak Talpas-tól? Pedig ő nem is éhes, mert minden nap enni kap a gazdájától.

Mi történik, ha egy éhes kóbor kutyával találkoztok? Vagy a dübörgővel? Vagy ha víz közelébe értek? Vagy ha tűz üt ki valamerre?

És ezen kívül is hány ellenség lehet még!

– Mihaszna népség – dohogta.

A kicsik megszeppenve hallgatták, ő meg egészen az almáskertig dorgálta őket.

Tulajdonképpen nagyon rossz kedve lett, és nem is tudta igazán, hogy miért.

Állandóan az öreg varjú meséje zakatolt a fejében. Annak is az utolsó sora, mikor a róka mamáról károgott.

„... Bár tőle sokan féltek, része volt erdőnek...”

Része bizony. Ő is erdőlakó volt. Most meg már nincs többé. Meg aztán az, hogy:

„...Ki sem hűlt a teste, hiányzik a beste...”

Sünike tényleg úgy érezte, hogy hiányzik a róka, akármilyen kellemetlen is volt.

Vagy az izgatta fel, hogy véget vetettek az életének? Hogy lelőtték?

Nem tudta eldönteni.

Vége az almáskertbe értek.

A kis sünök úgy rávetették magukat a friss édes almára, mintha egy hete nem ettek volna.

Az elmúlt éjszakai koplalás, az izgalom megtette a hatását.

Nem válogattak, csak habzsoltak. Két mancsukba fogták, és úgy csámcsogták be, mint egy malac. Mint egy sünmalac.

Miután elverték az éhségüket, vadászni indultak, mert azt minden nap gyakorolni kellett.

Meg aztán, az alma, az csak alma. A hús meg hús. És ők jól tudták, hogy mi a különbség a két eledel között.

Újra elindultak, és nem is olyan soká az átlátszó házban találták magukat.

– Ez most kivételes eset – mondta a süni mama még mindig kedvetlenül. Csak azért hoztalak benneteket ide, mert nagyon megéheztetek, és megígértem, hogy ma dupla vacsorát fogtok kapni.

– Különben nem? – kíváncsiskodott, mint mindig Fáncsi.

– Különben nem – volt a kurta válasz.

A süngyerekek elképedtek.

– Miért csodálkoztok? Ez nem vadászat! Szinte a szátokba mászik a bogár. Így soha nem tanuljátok meg, hogy hogyan kell vadászni.

A süngyerekekre ráragadt a rosszkedv, és kelletlenül rágcsálták a bogarakat. Meg aztán a hasuk tele volt már almával. Egyébként tudták, hogy a mamának igaza van.

– Csak ne lenne ilyen morcos – morogta Morgós.

Végül aztán csak megtömték a pocakjukat, mint rendesen, aztán elindultak hazafelé.

Otthon kényelmesen elnyújtóztak a puha fűágyon, és mielőtt elaludtak volna, nagyokat ásítottak.

– Milyen jó itthon – motyogták félálomban, és egy perc múlva mindegyik hortyogott.

Sünike gondoskodott arról, hogy mindegyik gyermeke jó kövérre hízzon a téli álom előtt. Minden nap sokat ettek, jókat vadásztak, és aludtak.

Mikor beköszöntött az első fagyos éjszaka, ők már elvackoltak. Igaz alig férték el, a tüskéik összeakadtak, de ezzel már nem törődtek, mert mély álomba zuhantak. Melegítették egymást.

Kint, az üregeken kívül, dühöngött a tél.

Hol fagyos szelet lehelt, hol jeges esőt, hol meg vastag hótakarót küldött a földre. Bánta is ő, hogy ki fázik és ki nem.

Ez most az ő ideje volt.

Hanem egyszer mindennek vége szakad, így a télnek is.

Mikor gyöngülni kezdett, egy pajkos szél szétzavarta a zord felhőket, és langyos fuvallattal megolvasztotta a vastag hótakarót.

A Napocska rögvest besegített neki, és alaposan befűtött.

Az első nekifutásra nem sikerült elkergetni a telet, de napról napra kijebb szorította.

Ahogy megolvadt a hó, kis tócsák keletkeztek minden felé, de ezek is gyorsan felszáradtak a melegben.

Egy kis tócsa nem akart felszáradni, inkább megindult a vacok felé, és be is csurgott az alvó sünök feneké alá.

Csiklandozta a hasukat, földön támaszkodó orrukat, és ébresztgette őket.

Egy kis időbe telt, míg végre sikerült a szemüket kipeckelni, mert állandóan le-lecsukódtak. Még akkor is bódultak voltak.

Hanem aztán, egyszer csak mégis magukhoz tértek. Követelőzött a bendőjük.

Sünike mindegyiket megvizsgálta, hogy épségben vészelték-e át a telet. Örömmel állapította meg, hogy a létszám teljes volt. Alkonytájt el is indultak vadászni az új tavaszon.

Ezen a napon még mind együtt voltak. Este Morgós nagyon fészkelődött, végül kibökte mondanivalóját.

– Mama ne haragudj, de én már nem megyek veletek vissza a fészekbe. Szűk is lett, meg aztán nekem....

– Na, mi van neked? – kérdezte Sünike könnyekig hatódottan. Azt hitte, hogy fiacskájának párja akadt.

– Hát nekem másfelé van dolgom.

– Értelek én – mondta szomorúan. Tudtam, hogy eljön az a nap, mikor elhagysz. Az erdő szélén láttam egy csinos kis sünlányt. Biztosan már vár rád – búcsúzott könnyes szemmel fiacskájától.

Míg a mama Morgóstól búcsúzott, a lányok összedugták az orrukat.

– Nekünk is el kellene menni, de hogyan mondjuk meg a mamának? – tanakodtak. Nagyon szomorú lesz szegény, hogy egyedül marad.

– Na, mi az a sus-mus? – szólt rájuk, bár tudta, hogy mi fog következni.

A lányok egymást lökdösték. Végül Fáncsi előrukkolt.

– Jobb lesz, ha mi is rögtön elmegyünk – húzta be a fejét, nehogy kapjon egy nyaklevest.

Sünikének esze ágában sem volt megfenyíteni a lányokat. Újra könnybe lábadt a szeme aztán elsírta magát.

– Hát már ti is el akartok hagyni? Olyan fiatalok vagytok még.

A lányok lesütötték a szemüket, és már bánták, hogy egyáltalán szóbahozták.

Fáncsi próbálta menteni a helyzetet.

– Mama! Ha nagyon akarod, én még maradok egy kicsit, hogy hirtelen ne legyél egyedül. Meg, hogy lassan megszokjad, hogy...hogy... szóval mi már felnőtünk, láthatod.

Már mindent megtanítottál nekünk és ki kell próbálni, hogy jól megtanultuk-e a leckét. Hogy nem fáradoztál-e hiába velünk?

Kérlek, legalább a testvéreimet hagyd elmenni.

– Ha így gondoljátok, akkor menjetek.

Mindannyian nagyon jó gyermekeim voltatok és ügyesek is. Szerettétek egymást, és szót fogadtatok. Csak hát...nagyon féltelek benneteket.

– Ne félts mama! – könnyebbült meg Fáncsi – te mondtad, hogy senki nem kerülheti el a sorsát. Meg, hogy mindenki a saját szerencséjének kovácsa. Hát bízzál bennünk. Te minden megtettél, amit egy anyának meg kell tenni.

– Na, nézd a kis bölcselkedőt – ámult el Sünike –, hogy felvágta a nyelved.

– Ugyan mama! Be kell látnod, hogy a magunk lábára kell állnunk. Miért ne tehetnék most, mikor már Morgós is elment? Hányszor fájdítsuk a szívedet?

– Nahát! Ti tényleg felnőttek! Hát, nem bánom – adta meg magát Sünike. De a lelketekre kötöm, ...

– „...hogy vigyázzunk magunkra”! – fejezték be az intelmet a lányok kórusban.

– Nem is mondok már nektek semmit. Ég áldjon benneteket. Éljetek boldogan és élvezétek az életet. Mindegyik gyerekeit megcsókolta, és addig nézett utánuk, míg el nem tűntek a szeme elől. Aztán megint elsírta magát.

– Úgy sem látja senki – mentegetőzött maga előtt, majd becsoszogott a házba.

Megállt az öt kis fűágy előtt, megszagolta, megérintette őket, és tudta, hogy valaminek végérvényesen vége lett.

Sünike nagyon öregnek érezte magát, és elhagyatottnak. Ült az ágya szélén, és hullottak a könnyei. Csak abban reménykedett, hogy gyerekeinek szép életük lesz. Hiszen tényleg mindent megtanított nekik, ami a boldoguláshoz szükséges.

De azért milyen jó volt együtt lenni – emlékezett. – Olyan szép és boldog család voltunk – szipogott folyton, de ez már nem segített.

– Ki tudja, merre járnak már a kis sünök? Mi lesz velem ezután egyedül? – szomorkodott egyfolytában.

V. RÉSZ

AZ ÉLET KALANDOS, DE RÖVID

Sünike éjfél körül úgy ébredt, ahogy elaludt. Ülve, kezét tétlenül ölébe ejtve.

Szétnézett, de már egyedül volt.

– Azt hittem, csak egy rossz álom az egész – reménykedett.

Felállt, tett vett, nem találta a helyét.

Kicsoszogott az ajtóba, kereste barátját a Holdat, de olyan sötét volt, hogy az orráig sem látott.

– Úgy látom, már mindenki elhagyott. Még a Hold is – kesergett.

El akart indulni, hátha véletlenül találkozik valamelyik gyermekével, de aztán meggondolta magát.

Visszament a kuckójába, beleharapott egy almába és nyamogott rajta. – Még jó, hogy ezt a szentjános bogarat meghagytam. Legalább ez világít egy kicsit.

Az alma nem ízlett neki. Vissza is tette a polcra, ami megmaradt. Leheveredett az ágyára, de álomtündér nem akart a szemére telepedni. Na persze. Neki ilyenkor rendes körülmények között vadásznia kellene.

Újra felkelt és kiment megnézni, hogy világít-e már az égi lámpás, de még a szikráját sem látta. Esőfelhők gyülekeztek az égbolton, és távolról morajlás hallatszott. Az egymást lökdösődő felhők, közben finom permetet szórtak a kertekre.

– Hát ez még nem árvíz – állapította meg, és lassan elindult a kertek irányába. Csakhogy azt vette észre, hogy lábai nem akarták vinni. – Biztosan a bánattól van – gondolta, mert a szíve helyén is egy nagy követ érzett.

– Még beszélnem sincs kivel. Pedig milyen élet volt itt nem régen! Olyan, de olyan egyedül vagyok. Hogy lehet ezt elviselni? – görbült le megint a szája.

Miközben magányával volt elfoglalva, a megszokott úton, a kert felé ballagott. Ahogy minden éjszaka. De már nem gondolt vágyakozva a finom falatokra, nem is érzett éhséget, csak ment a kitaposott úton.

Észre sem vette, hogy a tüzes nyilak egyre közelebb csapkodtak. Törődött is ő velük! Aztán az egyik megakadt egy természetes fában. Még hogy megakadt! Úgy kidöntötte, hogy alig maradt csonkja.

A hatalmas fa jajgatva, sírva zuhant a vizes földre. Levelei dühösen zizegtek, ágai recsegték-ropogtak, hogy megszakadt bennük az élet.

– Ez majdnem a fejemre esett – dűnnyögte közömbösen Sünike. Széttéktett, hogy merre tudná megkerülni az ágzuhatagot, de nem ment sem erről, sem arról. Végül felhagyott a kísérletezéssel és visszaballagott a vackára. Úgy gondolta, hogy ez égi jel volt. De, hogy mit jelentett, azt nem tudta. Csak azt, hogy tovább nem mehetett, mert a kidőlt fa útját állta. Éppen jókor ért haza, mert egy akkora szélvihar támadt, hogy ha úton találja Sünikét felkapja, és ki tudja, hol hajtja le.

Így is természetes fákat csavart ki, összetépte az átlátszó házat, és mindent elsöpört, ami az útjába került.

Micsoda pusztítást végzett! Rossz volt nézni.

Az éretlen gyümölcsöket a földre szórta, a rendezett ágakat összekuszálta, a füvet, veteményt eltiporta.

A madarak hontalanok lettek, mert a fészküket feldúlta, a fiókákat a fészekből kiszórta, martalékaul a rágcsálóknak.

A pusztítás után nem maradt más, csak kétségbeesés.

Mikor a vihar elvonult, olyan döbbenetes csönd ülte meg a tájat, hogy szinte fájt.

Benne volt ebben a döbbenetes csöndben az állatok, madarak, fák, növények néma jajgatása.

Még a felkelő nap is elborzadt a látványon. Nagyon mérges lett. Haragja szikrázott, és olyan meleget bocsájtott a földre, hogy a táj párában úszott. A pára lecsapódott, és mintha minden könnyezett volna.

De a meleg pára segített a meggyötört élőlényeknek, hogy élet-magra kapjanak.

Az állva maradt fák levelein örömkönnnyek jelentek meg. A madarak tollai felszáradtak, és mindenki –, aki megmaradt – reményteli hálával fordult a Nap felé.

Bár, a letördelt ágakon, kidólt fákon már senki nem segíthetett, a gyökérről, a magból kibújó hajtások életeret nyertek, és gyorsan növekedni kezdtek.

– Mi lehet most a gyerekeimmel? – sóhajtott Sünike elszoruló torokkal. – Vajon megúszták-e az égi csapást?

Legszívesebben azonnal keresésükre indult volna, de egy vastag ág az ajtójába zuhant, elzárva a kiutat. Ez Sünikét nem is nagyon izgatta. Úgy gondolta, hogy ha eljött a vég, hát érje a saját házában.

– De a gyerekek! Vajon velük mi lehet? – töprengett összeszorult szívvel – nem kellett volna őket még sem elengednem.

Aztán valami azt súgta neki, hogy már nem fog sokáig élni. Lefeküdt a kedvenc fűgyára, és emlékezett.

Gondolatai egy csodás almáskertben jártak a legszebb holdfényes éjszakán.

Másnap a döngő léptű a letördelt faágakat összegyűjtötte, rendet rakott az udvaron és a kertben.

Megjavította az átlátszó házat, de már semmi sem volt olyan, mint a vihar előtt.

Egy nap, úgy alkonytájt Sünike mégiscsak előbújt a házából. Hirtelen sürgős lett neki.

Lábai remegtek, de biztos igyekezettel tartott egy bizonyos helyre.

– Csak odaérjek, csak odaérjek – nyöszörögte kifulladásra. Gyakran megállt és hátratekintett.

A Hold, csendben lopakodott utána az incselkedő báránnyelűk között. Csintalan kedvében volt. A csillagok hívogatták, csalogatták mind feljebb az égbolt sötét, bársonyos palástján.

Sünike egy kissé megnyugodott, hogy barátja ma este nem hagyta magára.

Odaért az átlátszó házhoz, egy pillanatra megállt, aztán minden erejét összeszedve tovább csoszogott.

Végre megérkezett oda, ahová olyan nagyon igyekezett. Az almáskertbe.

Gyöngének érezte magát, de szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a helyéről.

Hatalmas izgalom lett rajta úrrá, amitől még levegőt is alig kapott. Mégis csodálatos volt ez az érzés.

Sok-sok alma hevert a földön, de rájuk sem hederített. Elvergődött a nagy almafa alá, leült, és várt. Nem tudta volna megmondani, hogy mire és mire várt, csak várt. Csendben, mozdulatlanul, nyugtalanul kalapáló szívvel várt.

A levegőben finom ködszerű pára úszott nesztelenül, mintha ott sem lett volna.

Ám hiába akart észrevétlen maradni, a Hold ezüstoffályával lágyan bevonta, és halvány sugarait ráültette a ködpárára.

– Ringatózzatok csak – suttogetta és továbbsiklott, hogy megcirógassa Sünike fakó tüskéit.

Sünike hálásan hunyorgott barátjára, de szemei már olyan gyengék voltak, hogy fáj a nagy fénybe nézni.

Ereje elhagyta, és egész testében szorítást érzett.

– Milyen más ez az érzés, mint akkor, azon a csodálatos éjszakán – gondolta. – Pedig minden itt van. Majdnem. Az almáskert, a virágok, a csillagok, az avar illata, a Hold.

Kicsit csalódott volt. Pedig úgy szerette volna még egyszer átélni annak a varázslatos éjszakának minden pillanatát, mielőtt a világtól elbúcsúzik.

Bánatosan tekintett a pompázatos égboltra, mintha onnan várna segítséget.

– Hova lett a boldogságom? – suttogetta kétségbeesetten.

A Hold megszánta kis barátját. Lehetőfinom kábító sugarakat bocsátott rá, amitől Sünike kellemesen elbódult.

Valamit súgott a pajkos szellőnek, és az gyorsan nyeregbe pattant.

Mikor az almáskert fölé ért, duruzsolni kezdett. Aztán körbesuttogetta Sünikét, míg a füléhez nem ért.

Belecsókolt apró füleibe, mint egy szerelmes udvarló.

– Hát itt vagy? Hát mégis eljöttél? – suttogta alig hallhatóan.

A szellőcske szorosabbra fonta ölelését.

– Örülsz nekem? – súgta-búgta a bódult kis sünnnek.

– Boldog vagyok – válaszolt alig hallhatóan.

– Akkor gyere velem az örök vadászmezőkre. Várlak az égi almáskertben. Meglásd sokkal szebb, mint ez itt. Jöjj velem... várlak... várlak...csalogatta egyre.

A szellőcske egyre csak sugdosott, cirógatta Sünike arcát. Forró lehelt parányi füleibe, és puszilta nedves orrocskáját.

Sünike bágyadtan mosolygott, de már nem bír felállni, hogy eleget tegyen a hívó szónak.

Ekkor a szellőcske jéghideg fuvallattá változott. Erősen rálehelt, és a kis sünn szíve megszűnt dobogni.

– Bocsáss meg nekem – kérlelte egy kis büntudattal, és nyugodj békében.

Tudod... csak segíteni akartam, mert láttam, hogy nagyon szenvedsz.

Kívánom, hogy gyönyörű álmod egy égi almáskertben folytatódjon a legszebb holdas éjszakán.

Majd, Sünike élettelen testét gondosan betakarta falevéllal, és egy hosszú sóhajjal az ezüst ködpárába illant.

– v é g e –